

iba za

1€

30,126 Sk

SLOVO

časopis študentov GMRŠ

NOVÉ MESTO NAD
VÁHOM

Mladá krv na tróne

Kňuppová vyhrala voľby, Tittelová sa lúči

Ako sa darí Slovu s novou grafikou?

Bude mať GMRŠ nový web?

Tie naše stužkové...

2 325 883

Obsah

Úvod

Editoriál	1.
Čo chceme s novinami našimi	1.
Mať kvalitné pero a	2.

Spomíname na ...

Nezabudnutelná stužková Oktáva	3.
Čarovná stužková 4.B	4.
Stužková 4.A	4.
Imatrikulácie	5.
Viedeň 10.12. 2008	5.
Viliam Klimáček	5.

Stalo sa

Uff	6.-7.
Až dozrieme	7.
Olympiáda v ruskom jazyku	8.
Krasopisne azbukou	8.
Okresné kolo Olympiády v anglickom jazyku	8.
Spomienka na Mateja Žiaka	9.
Ako sa darí Slovu s novou grafikou?	10.
Bude mať GMRŠ konečne nový web?	11.
Olympiáda v anglickom jazyku	11.

Kde máme korene

Čachtice	12.
Topoľčany	13.-14.
Pred 130 rokmi	14.

Túlavé topánky

Chod' a pozeraj	15.
Ako sa zahraničný turista zmení na zahraničného študenta	16.
Za mystikou Anglicka a Írska	17.-18.
Viete, kde je Cuenca?	18.
Krajina ružového kameňa a zamatových očí	19.-20.

Ha-ha-halušky

Šplechy	20.
Ftipkáreň	21.

Interview

Interview s Andreou Tittelovou	22.
Interview s Nikolou Kňuppovou	23.
Profesor NOS-ky Mgr. Martin Kačic	24.
Profesor telesnej výchovy Mgr. Roberto Iliev	25.

Život je len náhoda	26.
---------------------------	-----

Z našej tvorby

Nemôžeš byť vždy hrdinom, ale vždy môžeš zostať človekom	27.-28.
Šťastie	29.
Červené jablko	29.
Komunikácia	30.
Dozadu a späť	30.-31.
Stravovanie v 21. storočí	31.-32.
Živý sen	32.
Zvládli sme to	33.

Recenzia

Súmrak	33.
--------------	-----

Medzi nebom a zemou

Démoni a poltergeisti	34.
-----------------------------	-----

Z každého rožku trošku

Poznáte ich?	35.
--------------------	-----

Vianoce

Keď svietia všetky hviezdy	36.
Vianoce	36.
Vianoce v Murcii	37.
Vianoce mojej prababičky	37.
Moja najkrajšia Tichá noc	38.
Zima	38.

Jar

Vytrvať v zápase	39.
Kresťanské chápanie Veľkej noci	39.
Moja jar	39.
Vstávanie do jari	39.

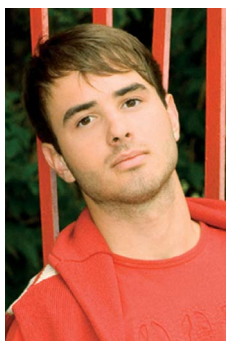
Nechajte písať maličkých

Ako som strávil Vianoce 2008	40.
Moja nová škola	40.
Vysvedčenie	40.
Zima	40.
Zber papiera v našej škole	40.

Záver

GMRŠ na historických fotografiách	41.
---	-----

Editoriál

V každej etape nášho života sa objavujú nové príležitosti a šance, ako sa zviditeľniť prostredníctvom toho, čo nás baví, a preto by sme nemali premárniť ani jednu z nich a ísť do toho NAPLNO.

V mojom, ale aj v živote "SLOVA" sa udiala veľká (a azda pozitívna) zmena. Dostal som príležitosť zasadiť sa na šéfredaktorskú stoličku. V Slove pracujem už od prvého ročníka a mal som možnosť vidieť, akými obrovskými

mi zmenami prešlo. Každý môj predchodca vniesol do Slova niečo nové, vložil doň kúsok seba, svojho života, zážitkov, proste svoju osobitosť a originalitu. Dúfam, že ja nebudem výnimkou a posuniem náš výborný časopis o krok vpred. Pred jarnými prázdninami sme sa zúčastnili na krajskej súťaži školských časopisov, z ktorej sme odchádzali ako víťazi. Preto moja veľká vďaka patrí každému jednému autorovi, ktorý svojou prácou vyplnil prázdne miesta na stránkach nášho časopisu. Jedna z otázok, ktorú nám porota položila, bola, prečo pracujeme v školskom časopise. Veľa študentov suverénne odpovedalo, že školský časopis ich zaujíma, baví a ešte aj

vzdeláva. Ja tento názor zdieľam s nimi, ale nie je to len prostriedok, ako sa dostať ľahšie na vysokú školu. Verím, že to tak cítia aj ostatní členovia tímu Slova.

Pre mňa je Slovo nástroj, ktorým môžem ukázať všetkým, aká je naša škola zaujímavá a plná udalostí. Viem, že tu bolo predtým mnou veľa schopných ľudí a každý mal niečo do seba. Preto sa budem snažiť aj ja a veriť, že sa vám bude "moje" Slovo páčiť. Odteraz každé "moje" Slovo bude aj tým vašim...

Dušan Adamat',
šéfredaktor

Čo chceme s novinami našimi

Konečne som sa dočkal, konečne sme sa dočkali! Všetci pospolu: zodpovedný redaktor, šéfredaktor, RR, čo je zároveň súpis členov novinárskeho krúžku Slovo, dopisovatelia i samotní čitatelia. Naposledy sme sa takto radovali v utorok 11. XI. 2008, kedy traja zástupcovia šéfredaktorky začali po škole distribuovať SLOVO. Bolo to na vtedajšie nepresné rátanie číslo 3 a 4, ale isté je, že to bolo dvojčíslo. Prečo vydávame dvojčíslo i teraz? Je to, ako vidíte na obálke, druhé a tretie (2. a 3.) číslo SLOVA Zima – Jar 2009 a vychádza v školskom roku 2008 – 2009. A súhrne je to 46. ročník časopisu. To už je presné rátanie a chcel by som, aby ho odteraz dodržiavali všetci po mne nasledujúci zodpovední redaktori. Dalo nemálo práce tento dôležitý tirážový údaj nášho periodika vypátrať. Celkový počet všetkých vydaných čísel Slova (nie exemplárov) od jeho vzniku v novembri 1963 (Ohlasy mladej jari) nevieme a ani sa už zrejme nikto nikdy nedozvie. I tak sme vďaka JUDr. J. Valápkovi z Hornej Stredy – vid' rozhovor s ním pod názvom Život je len náhoda - že sme sa konečne dozvedeli, kedy a ako naše Slovo uzrelo svetlo sveta.

Teda prečo opäť dvojčíslo? Odpoveď je prostá. Keď som prevzal časopis, dostalo sa mi do rúk jedno číslo z minulosti. Malo, tuším, štrnásť strán. Naše prvé spoločné číslo Jeseň 2007 už malo 23 strán. Ďalšie, tzv. zelené s priečelím GMRŠ na obálke, už malo 36 strán, nuž sme pridali 7 strán a bolo z neho štyridsaťtristanové dvojčíslo Zima – Jar 2007 – 2008. Podobný „osud“ čakal aj ďalšie, tzv. červené číslo: 36 strán..., pridali sme 5 strán a bolo ich 41 = dvojčíslo.

Nuž a takto to už ďalej ísť nemôže - to sú haldy hodín práce pre zodpovedného redaktora a grafikov na každom takomto čísle. O materiálnych nákladoch ani nehovoriac. Skúste si „tipnúť“, koľko stojí výroba jedného ČB čísla. Predávali sme ho po 20 Sk... Výroba jedného celofarebného by stála asi 8 eur = 240 Sk.

Riešenie? Mám ho! Známy americký novinár Hemingway, keď posielal do svojej redakcie z ďalekej cudziny telegrafické správy, platil jeden dolár za slovo. Dobré si rozmyslel, koľko v nich bude zbytočných, nepotrebných slov. A vtedy ani nezúrila za oknami hospodárska kríza! My tiež nebudeme „vyhadzovať doláre“ za zbytočné

slová či vety a už tobôž nie strany. Jedno číslo bude mať maximálne dvadsať strán a – dost! Ani keby nám 21. poslal z Edenu samotný Hemingway. Dosiahneme to tak, že žiadny príspevok nebude dlhší ako jedna počítačová vytlačaná strana. Naučíte sa tak vážiť si slovo (i SLOVO) a šetriť pomyselne hemingwayovské doláre (školské eurá).

Dost' bolo kázania, no ináč to bude ťažké! Možno bude treba hľadať nových grafikov časopisu! Dobrých! Ale kde?

Keďže je demokracia, pripustím k tomuto môjmu rozhodnutiu i diskusiu – vecnú a poskytnuvšiu iné = lepšie riešenie. Ale diskutujúci by si mal najskôr vypočuť názor najviac zainteresovaných - grafikov SLOVA Martina Markecha a Tomáša Mitanu. Prečo? To nádejnému diskutérovi najlepšie vysvetlia oni. Nejde totiž o nič iné než o čas. A čas, ako viete, sú aj peniaze!

Ivan Machala, zodpovedný redaktor

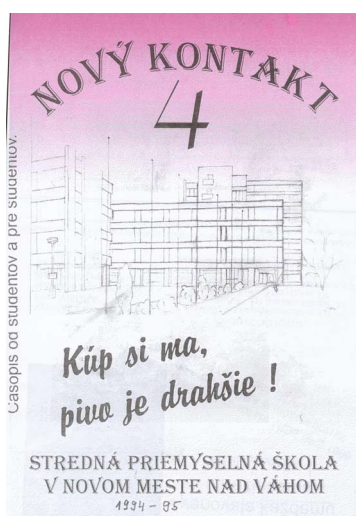
P.S. Pozor na zbytočné a nezmyselné používanie slov ako v podstate, v podstate, ám, ókej, projekt, waw. Mne je to v podstate jedno, ale... budeme pokutovať dolármi, či eurami.

Mať kvalitné pero a ...

Na sklonku každého kalendárneho roku, čo v školách môže znamenať obdobie už po 10. decembri, niekedy dokonca aj po návšteve sv. Mikuláša, sa začínajú prvé kroky k bilancovaniu. Treba sa zahľadieť na kvantitu, a hlavne kvalitu získaných vedomostí, pretože Damoklov meč polročnej konferencie podozrivo nízko visí nad hlavami nerozdeliteľnej trojice pozostávajúcej zo žiakov, učiteľov i rodičov.

Sú tu však aj činnosti, ktoré sa síce neznámujú, no napriek tomu sa v nich dá neuspieť. Ide o mimotriedne, alebo mimoškolské aktivity: krúžky, olympiády, besedy s ľuďmi, ktorí dokážu pozitívne dobiť články v batériách študentského poznávania a poznania, náučné výlety a exkurzie, športové súťaže a pod.

V pondelok 15. decembra 2008 sa v učebni 3. A (výber triedy bol logický, pretože práve jej študenti v tomto školskom roku zohrajú úlohu Corgoňa - opory Slova) stretli členovia novinárskeho krúžku spolu s členmi RR časopisu Slovo, čo je prakticky zostava toho istého družstva so zodpovedným redaktorom Slova, aby spoločne rozohrali dvojpolčasovú hru.

Časopiš Nový kontakt SPŠ NMnV
číslo 4. šk. rok 1994-1995

1. polčas predstavoval zhodnotenie činnosti, výsledkom ktorej má byť v rukách čitateľov kvalitný školský časopis. Stalo sa, a tak by som sa viac o tomto bode (polčase) nemusel zmieňovať. Ale ja sa budem!

Podakoval som sa bývalej šéfke Slova Janke Nguyenovej zo 4. B (v neprítomnosti) za dobre odvedenú šéfredaktorskú prácu.

Vo svojej učiteľskej praxi som založil a viedol 5 školských časopisov Vidranka, Jablonka, Holeška...) a viedol ešte ďalšie 2, ktoré som však sám nezaložil (Priemyslovák na SPŠ Martin a Slovo tu na GMRŠ), no takú úroveň, takú kvalitu, ale aj kvantitu príspevkov, s akou sa mi prihlásili naši gymnazisti do tvorby svojho časopisu, som doteraz nezažil.

Stačilo „hodiť“ do priestoru námety, témy a naša e-mailová adresa nevládala kvalitnú kvantitu prijímať. Musím však poznamenať, že nevídaná a nezvyčajná bola aj aktivita a kreativita samotných dopisovateľov, umelecké pero ktorých sršalo až neočakávanými nápadmi a prejavmi.

Moje podakovanie za vysokú umeleckú i spravodajskú úroveň Slova smerujem aj trom zástupcom šéfredaktora – Barbore Jančovej, Veronike Bobošikovej a Dušanovi Adamaťovi, a ďalším aktívnym členom redakčnej rady = novinárskeho krúžku. Ich mená ste si istotne všimli v tiráži školského časopisu. Svoju vďaka nemôžem neobrať aj k tým, čo nie sú nikde „zakružkovaní“, ale majú tiež dobré pero a dobrý zadok. Táto slovná hračka neznamena nič dvojzmyselné, iba spojenie talent + vytrvalosť sedieť na zadku, t. j. písať a písať, pokiaľ sa na zelenej lúke bieleho hárku papiera neobjaví kýžený produkt – dobrá báseň, poviedka, reportáž..

V neposlednom rade snímam klobúk pred prácou dvoch mladých mužov, tvorcov „dizajnu“ nášho časopisu- Martina Markecha a Tomáša Mitanu. Už sa mi ani nechce blahorečiť – hovoria za nich činy: zalistujte si v niekdajších a súčasných číslach Slova a porovnajte ich...

Slovo č. 1 v školskom roku 07/08

2. polčas bol kratší – pozostával z voľby nového šéfredaktora Slova, pretože Janka Nguyenová je maturantka, dobre nahradila Radku a verím, že ju zasa podobne nahradí Dušan, ktorý bol do funkcie zvolený jednomyseľne.

Teda novému šéfredaktorovi Slova Dušanovi Adamaťovi z 3. A prajem, aby aj pod jeho vedením bol časopis čítavý a čítaný najmenej tak, ako to posledné dvojčíslo LETO – JESEŇ 2008, keď sa za jedno – dve doobedia rozpredalo 150 výtlačkov a ďalších 30 dotlačených „zmizlo z pultov“ za necelú hodinu.

Ivan Machala, zodpovedný redaktor Slova

Nezabudnuteľná stužková Oktáva

Stužková je veľká slávnosť s ešte väčšími prípravami. Pokiaľ ste ešte nemali stužkovú, tak asi ani neuveríte, ako dlho sa celá tá „šou“ pripravuje... To všetko iba kvôli pár hodinám. Ale stojí to za to. Nebojte sa, každého to raz čaká...

Stresy, nespavosť, dlhé vysedávanie pri počítači či pretelefonovaný kredit. Neskutočné hádky, keď sa zdá, že i ten najlepší kolektív sa nevie dohodnúť na nejakej maličkosti. Áno i to sú príznaky blížiacej sa stužkovej. Na niektorých sa prejavia viac, na niektorých menej, či vôbec.

Týždeň pred stužkovou sa niesol v znamení intenzívnych príprav a nácviku. Vo štvrtok sme v Čachticiach mali generálku a prípravu sály. Pripravovali sme stoly, docvičovali program, dokončovali kulisy, spisovali zasadací poriadok a doťahovali posledné veci tak, aby v piatok frčalo všetko tak, ako sa patrí.

V piatok nebolo príjemné počasie. Pršalo. Nepotešila ma ani hodinová kolóna, v ktorej som uviazol na ceste do Čachtíc. Nervozita sa stupňovala a osemnásť hodina sa závratnou rýchlosťou blížila....

Po príchode do sály ma prekvapili nové tváre, ktoré ma zdravili. Zistil

som, že sú to spolužiačky, len majú na sebe trochu viac mejkapu. Postupne sme všetci prichádzali. Poslednýkrát sme si vyskúšali nástup a oficiálnu časť na javisku. Vysvetlili sme kameramanovi, dídžejovi a fotografovi scénar. Všetko vyzerá, že je už pripravené.

Zoraďujeme sa do nástupu. Začína hrať hudba. „IDEME!“ – zakričala triedna. V myslí sa mi objavili spomienky z nácviku: „Buďte tam ticho! Nekecajte!“ A tak sme v tichosti kráčali stredom sály smerom k javisku. Hľadalo na nás 100 očí. Blesk fotografa na nás usilovne blýskal. Oficiálnu časť sme otvorili študentskou hymnou Gaudeamus. Spievali sme bez akéhokoľvek hudobného doprovodu. Boli sme pochválení za to, ako dobre sme ju odspievali. Väčšina tried ide totiž na playback.

Nasledovali príhovory p. zástupkyne a triednej profesorky. Príhovory boli dojímavé a niektoré oči nenechali suché. Až vtedy si študent uvedomí, že jeho najkrajšie študentské roky sa končia.

Program pokračoval šerpovaním a najočakávanejším stužkovaním, keď nám triedna pripla na hrud' zelené stužky ako symbol mladosti a blížiacej sa maturity.

Aby ani rodičia neodišli nasucho, pokúsili sme sa ich rozplakať našimi príhovormi - pre mamu a otca. Poďakovali sme im a pripomenuli, že práve si otvárame bránu do sveta dospelých.

Tance sme začali mazurkou. Nasledoval valčík s rodičmi a s profesormi. Po tancoch náš program. Žiadne trapasy sa nestali a všetko išlo ako po masle. Vo voľnej zábave sa dalo dobre vyblázniť. I profesori strúhali riadne tanečné kreácie, čo svedčalo o tom, že sa aj oni dobre bavia. Tombola pripomenula blížiacu sa polnoc a krájanie torty. My sme dostali tortové srdiečka, každý z nás na nich mal napísané meno. Každému pri odovzdaní srdiečka prečítali prečítaná krátku rýmovačku, ktorá ho čo najlepšie vystihovala. Nasledovali ešte posledné spoločne odspievané pesničky a spoločné fotografie.

Šou sa skončila. Rodičia začali odchádzať domov, niektorí i so svojimi deťmi - dospelákmi. Tí, čo neodišli, sa zostali baviť do rána.

Ako pamiatku na stužkovú máme mnoho fotografií. Najkrajšie spomienky si však každý uchováme v sebe. Tieto okamihy v nás zostanú vryté nadhlo.

Martin Markech, Oktáva

foto: Peter Kapusta

Čarovná stužková 4.B

Štyrikrát rozkvitli stromy, mnohokrát sme opúšťali naše domy - štyri úžasné roky...

Štyrikrát opadalo to farebné lístie, štyrikrát sme sa dívali spoza okien na tancujúce snehové vločky. Štyrikrát sme prekročili brány tejto školy, štyrikrát sme boli spolužiakmi. No navždy budeme priateľmi.

...čas tak neúprosne letí a keď na jeseň 2008 znova opadalo lístie, približovali sme sa k snu, ktorý melancholicky a hrdo nesie meno Stužková.

28. november 2008 – deň našej stužkovej slávnosti.

Všetko začalo klasicky – nástup, príhovory,...slová vďaky, slová, ktorými sme sa snažili čo najlepšie vyjadriť lásku k rodičom, priateľom, spolužiakom, profesorom. Myslím, že niet dostatočne silných slov na vyjadrenie vďaky za všetko to, čo nám dali.

Po krásnych slovách a slzách nasledovalo stužkovanie. Zelená stužka – stužka nádeje. Stojí pred nami prvá skúška, ktorú za nás už nik nevyrieši. Každý z nás chce uspieť, každý chce dokázať, že je dospelý.

Po oficiálnej časti nasledoval náš narýchlo pripravený, no nemenej úžasný program. Tanečné kreácie à la Boney M, škola tanca, spartakiáda poctivo odcvičená „poupatami“ 4.B, či posledný, Hrišny tanec zožali veľký úspech...a MY sme so skvelým pocitom prežívali krásne chvíle s tými, ktorých najviac ľúbime.

Polnočné tortičky, prípitok a tombola boli poslednou bodkou za krásnym večerom. Hostia pomaly odchádzali, no naša noc sa nekončila. Boli ste tu stále VY, spolužiaci. Bez vás by tie okamihy – nielen na stužkovej, ale aj každý deň v tejto škole, nestáli za to.

Ďakujem vám za to, že ste.

No potichu smiech náš zapadá, triedou letí mladý hlas. So všetkým, čo dnes odchádza, odchádza predsa kúsok z nás. Do slov padajú kvapky ako z olova. To posledný náš ples, naša stužková...

Navždy si budeme pamätať štyri roky na našom gymnáziu. Roky, ktoré sme zasvätili štúdiu a neuveriteľným zážitkom. Roky dospievania, radosti a priateľstva.

Ako povedal Pavol Országh Hviezdoslav:

„Byť kráľom času, nepoznali by sme, čo je lúčenie, tak dvíham ruky, vzdávam sa slz, život je veľké umenie.“

Jana Nguyenová, 4.B

Stužková 4.A

5.12.2008 bol pre 4.A veľký deň. Konala sa totiž naša stužková slávnosť v Podolí. Deň predtým sme absolvovali celodenné nacvičovanie programu a nástup. Snažili sme sa zo všetkých síl pripraviť zábavný program a zorganizovať celý večer tak, aby naši profesori a rodičia nezabudli na tento významný večer. A hlavne my žiaci sme si to chceli maximálne užiť.

V deň D sme sa všetci stretli v sále a boli sme veľmi nervózni. Našťastie celá naša stužková dopadlo super, rodičia aj profesori boli spokojní, myslím, že na našu stužkovú nikto

nezabudne. Neustále sme tancovali, zabávali sme sa a rozdávali zaujímavé ceny z tomboly. Mali sme síce krátky, ale veľmi vydarený program. Celá naša trieda sa bavila až do rána. Z tejto nádhernej akcie si odnášame len tie najkrajšie spomienky, na ktoré určite nikdy nezabudneme.

4.A

Imatrikulácia

V to ráno som sa do školy vybrala so stiahnutým žalúdkom. Čo bolo toho príčinou? IMATRIKULÁCIA. Toto slovo sa v posledných týždňoch skloňovalo asi najčastejšie. Všetci prváci boli nervózni, obávali sa, čo sa s nimi bude diať.

Ako sme kráčali k divadlu, napätie sa stupňovalo. S úzkosťou sme sledovali, čo si na nás chystajú. Trápenie malých primanov nám neprišlo vôbec

smiešne. Myslím, že v tej chvíli sa každý prvák cítil, akoby bol na ich mieste. Predstava, že tam stojíme a starší študenti si z nás uťahujú, bola neznesiteľná. No napokon to prišlo. Zavolali nás na pódium, postavili do radu a spustili. Celé sa to zbehlo dosť rýchlo. Nalakované nechty, natupírované a nastriekané vlasy, pomalované tváre, podaktoré aj so šľahačkou, poprevracané žalúdky a nepríjemná pachuť na jazyku

bolo to jediné, čo nám to neskôr pripomenulo, keď sme znovu sedeli v bezpečí hľadiska. Opadlo z nás všetko napätie, uvoľnili sme sa a zabávali na tých, čo po nás nasledovali.

Veľmi dobre sme si uvedomovali, že náš strach bol neopodstatnený. Nebolo to až tak hrozné, nakoniec to bola sranda.

Michaela Gelová, 1.A

Viedeň 10.12. 2008

Ako každý rok, tak aj v tento, zorganizovali profesori NEJ výlet do Viedne. Počas školského roka sa poriadajú do Viedne dva výlety - jeden v máji a druhý tesne pred vianočnými prázdninami.

Tentokrát sme do Viedne vyrazili v stredu 10.12. o siedmej hodine ráno spreď budovy školy. Ako dozor išli s nami pani profesorka Beňačková a Hradileková, ktoré sa stali zároveň aj našimi sprievodkyňami. Záujem o výlet malo veľa študentov, o čom svedčil autobus bez voľných miest a hrbou náhradníkov na zozname. Veď sa ani niet čomu čudovať. Kto by nechcel navštíviť Viedeň s vianočnou atmosférou a s

priateľmi na druhej strane. Myslím, že viacerých nápad ísť do Viedne nadchol aj vtedy, keď sa dozvedeli, že ide o nákupnú Viedeň s rozchodmi a programom podľa vlastného výberu.

Počas tohto dňa sme najskôr navštívili nákupné centrum HUMA, a potom sme sa premiestnili do centra Viedne, kde sme strávili celý deň. Prezreli sme si množstvo pamiatok a prešli sme viacero vianočných trhov, kde sme mali možnosť ochutnať známy punč a viedenské tradičné koláčiky. Napokon sme na trhu pri radnici dostali rozchod. Každý si vytvoril vlastný program- niektorí ostali na trhoch a kochali sa na vianočnej atmosfére a chuti punču, ktorý je

naozaj delikátny. Iní si spravili prechádzku po Mariahilferstrasse a vrhli sa na nákupy a na dlho očakávaný obed v McDonalde.

“Rozchod” ubehol rýchlo a my sme sa unavení pobrali do autobusu. Už bola pred nami len cesta domov, ktorú sme vôbec neregistrovali. Po príchode domov nám už neostalo nič iné len úsmevy na tvári a množstvo fotografií a spomienok z príjemne prežitého dňa. Myslím, že nikto tento výlet neľutoval a tešíme sa už na ďalší, ktorý nás vždy očarí niečím novým.

Michaela Kolníková, Septima

Viliam Klimáček

Zvoní!!!!.....To je asi prvé, čo si pri tomto významnom mužovi spomeniem. A prečo je to tak? Je totiž scenáristom známeho, už trochu staršieho slovenského seriálu Zborovňa. Okrem iného je aj básnikom, prozaikom, šéfom a spoluzakladateľom divadla GUnaGU, v ktorom aj príležitostne hrá, ale je tiež lekárom-anesteziológom. Dá sa teda povedať- najlepší dramatik medzi lekármi, či najlepší lekár medzi dramatikmi.

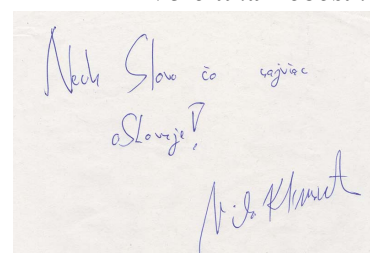
S týmto šikovným a pozoruhodným človekom sme sa mali možnosť stretnúť aj my, študenti nášho

gymnázia i bilingválneho gymnázia na jeseň roku 2008 v budove knižnice v Novom Meste nad Váhom. Kludne môžem povedať, že pri jeho rozprávaní sa nenudil nikto, všetci sme s veľkým záujmom počúvali a stále nám prichádzali na um nové a nové otázky a “dychtili” sme po jeho odpovediach.

Narodil sa v Trenčíne. Napísal vyše 40 divadelných hier, debutoval zbierkou Až po uši v roku 1988, jeho knižka pre deti - Noha k nohe bola nominovaná v roku 2008 na Cenu H.Ch. Andersena za tvorbu pre deti a

mládež, je päťnásobným držiteľom prestížnej ceny Alfreda Radoka za najlepšiu českú a slovenskú hru roka a píše aj pre rozhlas. Z jeho dramatickej tvorby spomeniem English is easy, Csaba is dead, či Au-pairky-In da house, kde využíva aj rap, o ktorom vraví, že je to “živá aktuálna poézia”.

Veronika Bobošíková

Uff!

Tento článok sa mal pôvodne volať Literárna Senica Ladislava Novomeského 2008, no napokon som usúdil, že by to znelo príliš formálne a mohlo by to niektorých menej trpezlivých čitateľov odradiť a celkovo tak ohroziť poslanstvo mojej skrytej reportáže (ups!). A to nechcem, pretože tento článok nebude VÔBEC formálny, tobôž nie nudný a nezaujímavý, v čo pevne dúfam... Dočerta so skromnosťou – ja to viem, milí čitatelia! :)

4. december 2008, štvrtok. O 9:22 som nastúpil na autobus, smer Senica. Dovolím si krátku retrospektívu – keď som sa pred dvoma dňami dozvedel, že v 22. ročníku vyššie spomenutej literárnej súťaže som sa umiestnil (vyhral som!) v II. kategórii – stredoškolská mládež, próza, na prvom mieste, bol som mimo. Nijakovsky som to nečakal. A azda ešte viac ma prekvapilo, že akceptovali môj „americky znejúci“ pseudonym. Som Denis Bím alias Damian McBlack, Damian McBlack alias Denis Bím. V tej chvíli som ešte ani trochu nemohol tušiť, ako nakoniec ten dlhoočakávaný (vlastne som ani nečakal tak dlho) deň dopadne. Nevedel som dokonca naisto ani len to, či vôbec budem môcť prísť. A tak som vo štvrtok ráno (pozn.: koniec retrospektívy) napokon sedel v autobuse na tej únavnej jeden a polhodinovej netrepezlivej ceste. Moje zemepisné znalosti a predovšetkým orientačná schopnosť sú bezpodmienečne mizivé. Preto ma prekvapilo, že som z autobusovej stanice do mestskej knižnice dorazil „takmer“ bez problémov. Jeden sa predsa len vyskytol, keď som šiel podľa inštrukcií staničnej trafikárky a nikde nič... Zablúdil som do bočnej uličky, kde mi jeden pán benevolentne vysvetlil, že tá biela budova viac-menej pred mojím nosom je knižnica. V meste som strávil prakticky celý deň, takže

som len rád, že sa môj talent stratíť sa od tej chvíle už viac neprejavil.

V knižnici nasledovalo vyplnenie hrozivo pôsobiaceho formuláru s vražedným množstvom koloniiek, ktorý slúžil na úhradu cestovného a ešte pár podpisov. Potom som sa so zopár ľuďmi presunul do osvetového strediska, kde sa konal rozborový seminár. A bolo nás na ňom máličko, o to väčší šok som neskôr zažil v preplnenej sále MsKS. S jedným a jediným z porotcov – spisovateľom Júliusom Balcom sme strávili nejaký čas prikyvovaním a napätým počúvaním, keď nás oboznamoval so svojím postojom a celkovým zhodnotením našich prác. A to je ďalšia vec, ktorá ma prekvapila, pretože moja poviedka sa mu zjavne páčila natoľko, že jej vlastne nič podstatnejšie nevytkol.

Potom sa objavil reportér z regionálnych novín My pre záhorský kraj a obvyklé spovedanie prítomných, ktoré sa zväčša uskromnilo na bežné „Ako sa voláte a odkiaľ ste?“, náhle dostalo iný rozmer. Pozornosť sa upriamila na pána porotcu a dvoch víťazov, čiže na mňa a na kolegyňu vysokoškoláčku Máriu Kolajovú. Pán redaktor so mnou urobil celkom rýchle interview, a hoci som sa snažil si dopredu formulovať odpovede na zdanlivo nevinné, no v skutočnosti zákerné otázky, kým dával prednosť víťazke, zase raz som sa „vyznamenal“. Takže som zvedavý, ako to následne využije vo svojom článku...

Po nepatrnom občerstvení sme sa rozišli a ja som zvyšný čas, ktorého bolo fakt veľa, využil na návštevu okolitých butikov a kníhkupectiev. Moje kvázi nakupovanie sa skončilo, keď som si po dobrej hodine vyberania a rozhodovania kúpil knižku pod stromček. A pobral som sa do kultúrneho strediska, ktoré bolo

iba kúsok od osvetového strediska a mojej nákupnej zóny. Hneď mi bolo akosi podozrivé, že sa tu zhŕklo neobvykle veľa policajtov. Vedel som niečo o tom, že Senicu práve v ten deň navštívil prezident, no spočiatku som si to vôbec nespájal do súvislosti. Vlastne až kým sa neobjavil v sále za burácavého potlesku publika – vtedy som pochopil, že organizátori využili túto výnimočnú príležitosť a pozvali ho na podujatie. A uvedomil som si ešte jednu vec. Prečo mi to, sakra, nikto nepovedal skôr?! Mohol by som si aspoň trochu upraviť vlasy... Sedel som v prednom rade a jeho excelencia spolu s niekoľkými významnými osobnosťami regiónu sedeli o dva rady za mnou. Znervóznel som. Bol som v úplnom šoku.

Udalosti sa zúčastnil i pán prezident Slovenskej republiky - Ivan Gašparovič.

Celým programom nás sprevádzala známa moderátorka a herečka Bibiana „Bibiškorica“ Ondrejková (áno, to je tá, čo dabovala moju najsamobľúbenejšiu strelenu Phoebe v sitcome Priatelia :). Najprv sa venovali 60.-mu výročiu vzniku Gymnázia Ladislava Novomeského v Senici a jeho histórii. Nervozita stúpala. A potom sa hlavnou témou stalo oficiálne vyhlásenie tohtoročných výsledkov Literárnej Senice Laca Novomeského. Panika sto percent. Súťažiacich - nás - volali na pódium, kde sme prevzali diplom, zborník súťaže, vecnú cenu, čiže knihu a elektronický zborník

slovenských literárnych súťaží z roku 2007 – Chtiví svetla. (P.S.: Týmto pozdravujem toho človeka, ktorý vyberal ceny do súťaže. Ja som dostal knihu v hodnote 1500 Sk a som s ňou naozaj veľmi „spokojný“. Som presvedčený, že ja by som s tými peniazmi lepšie nenaložil...) A potom celkom nečakane prišla tá chvíľa. Aká? Potriasol som si ruku s prezidentom Slovenskej republiky – Ivanom Gašparovičom!

Hrôza sa ma zmocňovala, už keď som ho videl podávať ruku ostatným súťažiacim predom mnou. Na záver prišiel ku mne. Cítil som, ako sa mi červenajú uši (haha, kľudne sa

smejte). Podal som mu ruku a povedal som zmätené „Ďakujem!“ skôr, než mi vôbec stihol zagratulovať. Zvyšok

programu je zbytočné opisovať, lebo už som prakticky nevnímal.

Tak, a teraz si môžem už len s úľavou zhlboka vydýchnuť: UFFFFFFFFFFFF! Vydýchnuť si, že sa mi nestal žiaden významný trapas, ako býva u mňa bezpečne zvykom. Vydýchnuť si, že už som konečne doma. Vydýchnuť si s myšlienkou, že je fajn byť prvý, no niekedy je azda lepšie byť druhý, aby bolo o čo bojovať...

-DeMo-

foto: www.senica.sk

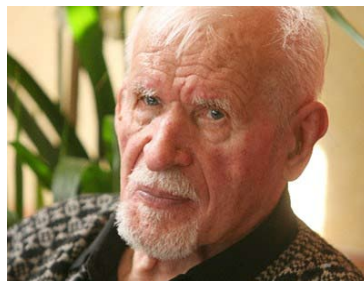
Až dozrieme ...

S týmto dielom debutoval v roku 1956 veľikán slovenskej literatúry **Milan Rúfus**. Bohužiaľ, ako sa raz stane každému, stalo sa to aj jemu a 11. januára 2009 nás opustil navždy.

Mnoho jeho ocenení ako **Cena Jozefa Cígera Hronského za literatúru**, **Cena ministra kultúry** za zbierku básní *Báseň a čas*, medzinárodná cena- **Cena Crane Summit za poéziu**, **Pribinov križ I.** za mimoriadne zásluhy o kultúrny rozvoj Slovenskej republiky, svedčia o tom, že veľikánom naozaj bol a že je na správnom mieste vzdať mu hold aj na stránkach nášho časopisu. Je smutné, že po dielach, ktoré dokázal napísať, sa mu väčšieho ocenenia dostalo až teraz, i keď, to najväčšie-Nobelovu cenu za literatúru, nikdy nedostal, čo je pre mnohých, ktorí Rúfusa čítali nepochopiteľné, práve preto, čo jeho zbierky predstavovali.

Mne je Milan Rúfus obzvlášť blízky, veď, čo by to bolo, keby som na základnej škole nepoznala a nerecitovala básničky zo zbierok ako *Studnička*, *Modlitbičky* či *Tiché papradie*? Azda vďaka nemu sa mi zapáčilo písanie básní, čomu sa venujem dodnes.

„*Básnik ticha*“, ako ho mnohí nazývali, bol človekom, o ktorom si utvoríte obraz po prečítaní niekoľkých básní. Ticho a pokoj, ktoré zo seba doslova „sáľal“, znamenali jeho veľkú skromnosť. Predstavil sa ako básnik s osobitým pohľadom na životné a morálne hodnoty ľudského konania, na lásku, pravdu, krásu, utrpenie i tragiku človeka i sveta druhej polovice 20. storočia. Veľmi vnímavý a citlivo hľadá zmysel a podstatu ľudského života. Hlboko načrel do jeho starostí, bolesti, neistôt, radosti, šťastia i vzdoru.

Na fotografii Milan Rúfus - veľikán slovenskej literatúry

Podarilo sa mu to, čo málokomu, podarilo sa mu svojimi dielami priniesť svetlo do života čítajúcich. Jeho diela si môžu prečítať v Anglicku, Bulharsku, Česku, Francúzsku, Maďarsku, Nemecku, Nórsku, Poľsku,

Rusku, Taliansku a v ďalších krajinách, teda takmer po celom svete, čo je naozaj úctyhodný výsledok, keďže do týchto všetkých jazykov boli jeho diela preložené.

Napísal viac ako dvadsať básnických zbierok, desať kníh pre deti, niekoľko esejí. Jeho posledná zbierka *Ako stopy v snehu*, ktorá uzatvára triptych so zbierkami *Báseň a čas* a *Vernosť*, vychádza vo februári.

Keďže tento článok nemá plniť funkciu výučby, spomenula som len pár jeho diel a ani životopis som sem veľmi „netlačila“. Dôležité je, že som si splnila povinnosť a dala do povedomia čitateľom Slova človeka, ktorý prispel k tomu, aby sme mohli byť hrdí na to, že sme Slováci a je už len na Vás, či mu vzdáte hold tým, že si prečítate niečo z jeho láskyplnej tvorby, alebo niečo o jeho živote.

Pár jeho slovami končím veľmi stručný prehľad o tom, čo Milan Rúfus predstavoval- „*Poézia nemusí nič. Okrem toho, aby bola poéziou.*“

Veronika, 3.A

foto: koktail.pravda.sk

Olympiáda v ruskom jazyku

V stredu 15. januára 2009 učitelia ruského jazyka pod vedením predsedníčky PK RUJ PhDr. Mišurovej zorganizovali školské kolo olympiády v ruskom jazyku.

Súťažilo sa vo dvoch kategóriách a žiaci, čo obsadili prvé dve miesta, postúpili do krajského kola, ktoré usporiada VIAC Trenčín:

I. kategória - B2:

1. Lívia Orišková, OKTÁVA
2. Martin Juriga, OKTÁVA

II. kategória – A2:

1. Martina Nemčeková, SEXTA
2. Matej Ruttmar, SEXTA

Krajské kolo sa uskutoční v marci 2009.

(im)

Krasopisne azbukou

Študenti ruského jazyka, ktorí prešli sitom triedneho kola súťaže v krasopise azbukou, postúpili do kola celoškolského. V ňom súťaž prebehla v dvoch kategóriách:

1. kategória - študenti, ktorí sa učia ruský jazyk iba prvý rok - triedy PRÍMA, 1. B, 1. C a 5. A BIL (postúpilo 10 študentov)

У вас болит нога?
Ноги занимают в нашей
положении: мы почти не об-
ра- а выполняем лишь тогда
болеть. Между тем лишь ко-
чуть до века.
Красный участок стопы +

Nina Hrneková, Prima (výrez)

2. kategória - ostatní študenti RJ:
2. B, 2. D, 3. B, 4. B, SEXTA a
OKTÁVA (postúpilo 15 študentov)

У вас болит нога?

Ноги занимают в нашей
независимое положение: мы
не обращаем на них внимания.
Выполняем лишь тогда, когда
начинают болеть. Между тем
ноги носят наше тело
до века.

Peter Pristach, 4.B (výrez)

Porota, zložená z členov predmetovej
komisie ruského jazyka a nezávislej

porotkyne Mgr. M. Šimovcovej,
dospela k týmto výsledkom:

I. kategória

1. miesto - Zuzana Durcová, 1. B
2. miesto - Adriana Poláčková,
5.A BIL
3. miesto - Nina Hrnková, PRÍMA

II. kategória

1. miesto - Zuzana Vavrová, 2. D
2. miesto - Peter Pristach, 4. B
3. miesto - Martina Nemčeková,
SEXTA

(im)

Okresné kolo Olympiády v anglickom jazyku

Krajské centrum voľného času v
Trenčíne poverilo GMRŠ v No-
MenaVa usporiadaním okres-
ného kola Olympiády v anglickom
jazyku pre školský rok 2008/ 2009.

Organizátorkou akcie a predsed-
níčkou okresnej komisie bola pani
profesorka J. Kotirová, ktorá našej
redakcii poskytla výsledky :

Kategória 2. A

1. Martin Dechet,
BILG NMnV
2. Katarína Prikrylová,
GMRŠ NMnV

3. Marek Šimovič,
SOŠ Piešťanská NMnV

4. Patrícia Proksová,
Gymnázium sv. Jozefa NMnV

Kategória 2. B

1. Richard Vojvoda,
GMRŠ NMnV

2. Veronika Vadínová,
BILG NMnV

3. Mária Pasminková,
Gymnázium sv. Jozefa NMnV

4. Lenka Mániková,
SOŠ NMnV

Kategória 2. C

1. Jakub Kučerák,
GMRŠ NMnV

2. Štefan Reháč,
Gymnázium sv. Jozefa NMnV

Kategória 2. D

1. Filip Darida,
SOŠ Bzinská NMnV

Kategória 2. E

1. Rastislav Kučírek,
GMRŠ NMnV

(im)

Spomienka na Mateja Žiaka

Aj slnko zapadá
ústupom do noci,
kto raz púť dokonál,
nieto viac pomoci.

Bez slnka chlad vanie
z hviezdnej oblohy,
človek je krehký tvor,
zranený, úbohý.

Do tmy si zapáli
kahanec nádeje,
do duše boľavej
spomienky naleje.

V tichosti vyprosme
veľký dar pokoja,
kým sa nám duše raz
navěky nespoja.

Takto si Mateja všetci pamätáme. Usmiateho, vždy ochotného prihovoriť sa a potešiť ľudí okolo seba úprimným a srdečným úsmevom a milým slovom. No nielen úsmev bol jeho prednosťou a poznávacím znamením. Jeho blízki, priatelia a spolužiaci by dodali, že jeho prívetivosť vždy prichádzala spolu ruka v ruke s ochotou pomôcť, vypočuť si druhého a darovať kus zo seba. Jeho obetavosť a chuť pomáhať bola nezištná a vyvierala z úprimnosti a dobroty jeho srdca. Srdca, ktoré prestalo biť pre všetkých, ktorých miloval a ktorí milovali jeho, v osudný deň, čierny piatok 13.2. 2009

na ceste pri Korytnici pri tragickej dopravnej autonehode.

Matej Žiak bol vzorný študent, zodpovedný hovorca 4.B triedy, úspešný maturant nášho gymnázia a študent Fakulty humanitných vied Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici v odbore anglický jazyk a literatúra a dejepis. Už počas stredoškolských rokov sa zaujímal o štúdium jazykov, zapojil sa aj do olympiády v anglickom jazyku, súťaže SOČ i do športových súťaží. Do všetkého, čo robil, vkladal kus seba a svojho veľkého srdca. Bol darom a oporou rodičov, súrodencov

a priateľov.

A teraz, keď o ňom píšeme tieto slová, používame minulý čas. Lebo jeho čas sa už naplnil a nie je viac časom naším. Nemí a bezradní zostávame stáť nad touto skutočnosťou, s otázkami v duši bez odpovedí. Zaplniť prázdne miesto v srdci spomienkami na všetky spoločné chvíle, zdieľanú lásku i bolesť, radosti i starosti je jedinou útechou v tejto ťažkej chvíli.

Nikdy na Teba, Matejko, nezabudneme.

Mgr. Michaela Kurišová

...viem, všetko som musel náhle opustiť.

Nechcem však bez stopy zmiznúť z tohto sveta.

Môj život je uložený vo vašej pamäti...

V poslednom ročníku sa mi dostalo cti napísať článok do školského časopisu o výnimočnom človeku, ale bola by som radšej, keby nenastala príležitosť takýto napísať. Tým výnimočným človekom bol Matej Žiak, ktorý nás náhle opustil pri dopravnej nehode. Samozrejme, že s Maťom sme sa poznali z videnia na školských chodbách, ale rozprávať sme sa začali až úplnou náhodou, keď sa prišiel pozrieť na tréning bojového umenia Aikido, ktorému som sa venovala už pár rokov. Po čase sa Maťo stal neoddeliteľnou súčasťou nášho klubu a stálym členom našej malej „aikidáckej rodinky“. Čím dlhšie sme sa poznali, tým sme sa

viac priatelili. Rozprávali sme sa o hocičom, delili sa o naše starosti aj radosti a vzájomne si pomáhali nielen pri cvičení Aikida, ale aj v bežnom živote. Maťo bol človek, ktorému ste mohli povedať všetko a mali ste istotu, že to zostane len medzi vami.

Voči každému prejavoval veľkú úctu, či to boli malí, alebo veľkí, známi alebo neznámi, a tým si získal nemalú úctu aj on od svojho okolia. Môj veľký obdiv mu patril aj pre rozhodnutie stať sa učiteľom, lebo málokto má vzťah k deťom a dokáže s nimi pracovať. Ale Maťo ich mal veľmi rád a vedel si rýchlo získať ich pozornosť zaujímavým rozprávaním. Keď si našiel priateľku, pekne mi o

nej rozprával, až som mu niekedy ani nechcela veriť, ale keď som ju spoznala osobne, zistila som, že mali mnohé vlastnosti spoločné. Boli pre seba stvorení. Napriek tomu, že s ňou trávil veľa času, nezabúdala na svojich kamarátov ani povinnosti.

V škole rozdával radosť jednoduchým úsmevom a nie jednému človeku tým zlepšil deň. Bol to jeden z najvýnimočnejších ľudí v mojom okolí. Veľmi mi chýba a nielen mne, chýba celému svetu, pretože patril k tomu málu najľudskejších ľudí, ktorí po svete chodili, chodia a chodia budú. Navždy zostane v našich srdciach a krásnych spomienkach.

Kristína Gašparová

Bude mať GMRŠ konečne nový web?

Odpoveď je áno. Po dlhej dobe bude mať GMRŠ novú webstránku. Do jej tvorby sa pustili Martin Markech a Tomáš Mitana, ktorí majú s tvorbou webstránok veľké skúsenosti a podarilo sa im uspieť v celoslovenských súťažiach.

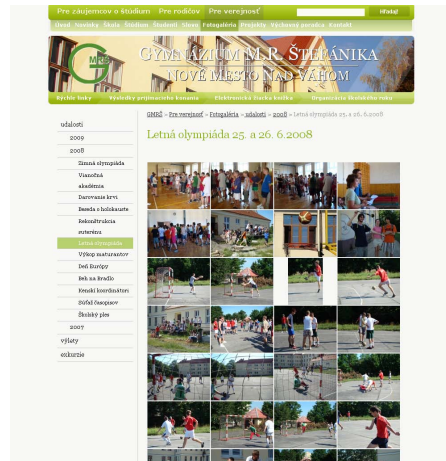

Web bude prehľadný s moderným a zaujímavým dizajnom, ktorý upúta každého.

Nový web bude poháňať vlastné CMS (systém na správu obsahu), na ktorom sa v týchto dňoch vytrvalo pracuje. Administrácia webu bude teda jednoduchšia i pre vedenie školy, čo sa snažíme docieľiť. Zlepší sa tak informovanosť rodičov, budú informovaní o dianí v škole, rodičovských združeníach a aktivitách školy. Nebude chýbať odber noviniek (newsletters) či rss. Pracuje sa i na designe webstránky, ktorý bude moderný, atraktívny a pútavý.

Súčasná webstránka školy má už 6 rokov. Nevyužíva naplno dnešné

možnosti internetu a graficky pre mnohých návštevníkov už nie je zaujímavá. Nemožno to však vyčítať, v dobe jej tvorby sa tomu venovalo málo ľudí a i technológie neboli také vyvinuté ako dnes. Internetové stránky starnú oveľa rýchlejšie ako ľudia. Dnes sa tvoria redakčné systémy, pomocou ktorých sa dajú administrovať rozsiahle web prezentácie bez znalosti programovacích jazykov. Ich administrácia je rýchlejšia ako administrácia webov s „napevno“ napísaným kódom a v budúcnosti sa dá do nich implementovať nové grafické rozhranie bez veľkého zásahu do kódu.

Samozrejmosťou bude aj fotogaléria s približne 1 500 fotografiami z rokov 2007-2009. Ak fotíte školské akcie, radi uvítame vaše fotografie.

Veríme, že nový web vydrží aspoň tých 6 rokov, koľko vydržal starý

a poslúži ešte mnohým návštevníkom na rýchle získavanie informácií o GMRŠ.

Stránka bude rozdelená do troch kategórií - pre verejnosť, pre rodičov a pre záujemcov o štúdium.

Proces tvorby webstránok je zdĺhavý, a tak sa len ťažko dá odhadnúť, kedy bude môcť nová webstránka plnohodnotne nahradiť súčasnú www.gmrsm.edu.sk. Jej betaverzia by mohla byť dostupná v polovici marca.

Martin Markech, Oktáva

Olympiáda v anglickom jazyku

Po triednych kolách usporiadali vyučujúci angličtiny školské kolo olympiády v anglickom jazyku.

Bolo to 12. decembra 2008 a na záver súťaže dala našej redakcii tieto stručné, no jasné výsledky – mená víťazov-organizátorka súťaže prof. Kotirovová:

Kategória 2. E
Rastislav Kučírek, TERCIA

Kategória 2. A
Martin Dechet, 3. C BIL
Katarína Prikrylová, KVINTA

Kategória 2. B
Veronika Vadinová 5. roč. BIL
Richard Vojvoda SEPTIMA

Kategória 2. C
Jakub Kučerák

Účasť:
GMRŠ - 67 študentov,
BiIG - 12 študentov

(im)

Nejde o to, ísť hlavou proti múru, ale skôr o to, nájsť očami dvere.

Čachtice

Obec Čachtice leží na úpätí pohoria Malé Karpaty. Je to pomerne veľká obec s bohatou históriou. Archeologické nálezy svedčia o tom, že Čachtice boli osídlené už v praveku.

Erb Čachtíc

Sú tu náleziská mamutích kostí, stopy po táborisku lovcov mamutov, množstvo kamenných nástrojov a iné materiálne dokumenty. Čachticiam boli udelené viaceré výsady. Napríklad v roku 1510 kráľ Ladislav II. obci udelil trhové právo a právo na jeden jarmok ročne. Kráľ Ferdinand I. v roku 1533 oslobodil Čachtice od platenia daní a mýtného.

V minulosti niesla obec viacero názvov. V listine Bela IV. z roku 1248 sú Čachtice uvedené ako Čečke. V roku 1424 sa uvádzajú ako Oppidum Chechte. Na pečati z roku 1622 je zaznamenaný názov Ceyte. Neskôr ešte Csachticky, Czachtice, v časoch silnejšej maďarizácie zasa Csejte a Csejthe. Predchodcom dnešného

Čachtický hrad
foto: Ján Tamáš

názvu boli Šachtice.

Dominantou obce je zrúcanina Čachtického hradu. Hrad bol

postavený v 13. storočí staviteľom Kazimírom z rodu Huntpázmán. História hradu je opradená mnohými tajomstvami a legendami o čachtickej

panej Alžbete Báthoryovej. Práve ona sa stala inšpiráciou pre mnohých spisovateľov ba aj filmárov. Podstatnou udalosťou v histórii Čachtíc bola IV. sednica Tatrína, ktorá sa tu na pozvanie miestneho farára Jozefa Urbanovského konala v roku 1847. Na sednici bola uzákonená spisovná slovenčina.

V Čachticiach, dnes už modernej dedine, je množstvo kultúrnych pamiatok. Okrem hradu je to kostol, múzeum, Baroková golgota, Baroková socha Svätého Floriána, Barokový Mariánsky stĺp.

Okrem týchto pamiatok ponúkajú Čachtice turistom i domácim obyvateľom aj mnohé služby: pošta, zdravotné stredisko, rozličné obchody,

Pohľad na Čachtice
foto: Daniel Kopunec
<http://www.nmnv.sk/album/Cachtice>

knížnica, kultúrny dom, základná škola, dve materské školy a ďalšie zariadenia.

V súčasnosti obec ponúka značné množstvo pracovných príležitostí či v poľnohospodárstve, ovocinárstve alebo priemysle.

Zo športového života sa v minulosti úspešne prezentoval ľadový hokej a teraz je to zasa futbal.

Veľká vďaka za súčasné úspešné napredovanie obce patrí našej pani starostke Anne Ištokovej a jej spolupracovníkom.

Potešiteľné je, že Čachtice napriek modernizácii a pokroku si zachovávajú aj svoj nevšedný historický kolorit.

Katarína Trebatická, 3. B

Zimná láska

Krajina biela a v duši čerň
Do výšav duša vyletela
Spadla
Hrnot a kvílenie
Pod zem sa dostala
A vyčkáva
Na spásu na dotyk
Na prebudenie
Aj tak nikdy neusnuvej
Jedinej lásky

JL

Ako zima

Dávaš chlad ako zima tohoročná.
Beloba sa rozplynula.
Cítiť len šed' myšieho kožuška.
Ruky chladnú.
Tlkot srdca rozplýva sa v diali.
O nápravu prosiť,
keď už srdce smútok halí?!

JL

Topolčany

Topolčany...iste sa mnohí budete čudovať, keďže to nie je ani Trenčiansky, ani Trnavský kraj. Je to o niečo ďalej a teda-Nitriansky kraj. No tí, čo ma poznajú, vedia, prečo tu momentálne "skloňujem" slovíčko Topolčany. Prežila som v nich totiž krásnych 16 rokov. Myslím, že u nás v škole odtiaľ nikto nepochádza a preto sa aspoň, milí čitatelia, dozviete niečo viac o mieste, ktoré nie je v okolí Nového Mesta, teda, že je u nás v škole niekto, kto má svoje korene aj odtiaľto :)

Erb Topolčan

Mesto ležiace na západom Slovensku a ako už som spomínala, patriace do Nitrianskeho kraja. Podľa dokázaných archeologických nálezov bolo osídľované už od praveku. Béla IV. daroval v roku 1235 mesto Tupulchan Dionýzovi-kráľovskému stajníkovi. Darovacia listina sa stala najstaršou donančnou listinou, ktorá sa zachovala. Ako mesto sa prvýkrát spomínajú v roku 1334. Časom sa tak, ako aj v iných mestách, vystriedalo množstvo panovníkov, z tých známejších napríklad Matúš Čák Trenčiansky, Sečéniovci, Országhovci...Samozrejme to, kto mesto dostane, nebolo vždy bez problémov, a tak nastal rozpor medzi Forgáčovcami a Balassovcami, pre ktorý boli v roku 1581 v meste neznesiteľné podmienky a existenčné ťažkosti, čo bolo príčinou vzbury poddaných v tomto roku. Mesto dostalo 15. mája 1599 od kráľa Rudolfa II. dekrétom privilégia. Dekrét zaručoval možnosť usporiadať jarmoky na Dorotu a

Trojicu. V roku 1599 sa však do mesta dostali Turci a úplne ho zničili. V meste sa potom konalo niekoľko kongregácií i povstaní, niekoľkokrát bolo ešte spustošené i vypálené v snahe mnohých chamtivých vojsk, či kmeňov, ktoré chceli mesto získať.

V polovici 18. storočia bolo v meste 116 remeselníkov združených do cechov. Roku 1850 sa stalo sídlom okresu v Nitrianskej župe. Mesto vtedy žilo bohatým remeselníckym a obchodníckym ruchom a i keď boli v roku 1872 cechy zrušené, obyvateľstvo vytvorilo silné výrobné a obchodné centrum - Topolčany mali totiž výbornú polohu, právo skladu a mýta a od roku 1881 aj železnicu. Mesto bolo známe najmä trhmi na vlnu, ktoré lákali aj kupcov zo zahraničia. Počas týchto trhov pomáhali muži obchodníkom prenášať veľké vrecia s vlnou - žochy, v čom môže mať základ pravdepodobný výklad prezývky Topolčanov - „žochári“.

Názov mesta je odvodený zo Staro-

Budova radnice a časť zrekonštruovaného námestia v popredí so žochárom.

foto: Martin Drgoňa

slovienčiny zo slova "topol", čo znamená horký - vďaka termálnym prameňom, ktoré sa na tomto území nachádzali v období stredoveku, ale vraví sa, že je to aj kvôli hojnému výskytu topoľov v Topolčanoch.

Mnohí poznajú mesto vďaka pivu, ktoré sa tu vyrába v pivovare Topvar. Výstavba pivovaru prebiehala v rokoch 1958 - 1966 v troch etapách. Začiatkom roku 1994 bol Topvar š.p. privatizovaný a vznikla nová

akciová spoločnosť Topvar a.s. Z topolčianskeho sladu varili pivo v Brazílii, Venezuele, Japonsku, Angole, Švajčiarsku, Nemecku a v ďalších pivovarnícky vyspelých krajinách. Podobne je to aj s kvalitou piva, ktoré Topvar exportuje v súčasnosti do 11 štátov sveta. No varenie piva v regióne má neuveriteľnú sedemstoročnú históriu. Je tu ale veľmi rozvinuté aj drevárstvo, potravinárstvo - najmä hydínárske závody, či odevné závody.

Mesto leží v sprásovej Nitrianskej pahorkatine na nive a náplavových kuželoch rieky Nitry. Cez mesto preteká potok Chocina. K mestu patria jeho mestské časti - Malé Bedzany a Veľké Bedzany. Stred centrálnej časti pôvodného

Námestie M.R.Štefánika

foto: Martin Drgoňa

historického jadra mesta tvorí Námestie M.R.Štefánika, na ktorom sa nachádzajú tri kultúrne pamiatky: kostol, fara a radnica. Rímskokatolícky kostol Nanebovzatia Panny Márie je najvýznamnejšou a dominantnou kultúrno-historickou pamiatkou mesta. Na námestí je popri kostole druhým dominantným objektom budova radnice. Významnou kultúrno-historickou pamiatkou mimo pamiatkovej zóny je Kalvária. Tvorí ju 14 kaplniek krížovej cesty, ktorej dominuje Kaplnka Panny Márie v strede svahu s oltárom, krížom a pietou. Ďalšie pamiatky v meste sú: baroková kaplnka, meštianske vily, pomník padlých v druhej svet. vojne na starom cintoríne a pred budovou gymnázia a socha pivovarníka pred pivovarom. O tom, že mesto spolu s regiónom >

> žije čulým kultúrno-spoločenským životom, svedčia tradičné kultúrne podujatia ako Topoľčianska hudobná jar, Topoľčianska hudobná jeseň, Festival malých dychových hudieb, Petro-Pavlovský jarmok, Hodový jarmok, Veľký Topoľčiansky jarmok, Topoľčiansky polmaratón a iné podujatia. Veľké armádne kasárne sú umiestnené v meste, počas komunistickej éry tam bolo približne 2 000 vojenských jednotiek. Obklopujúce lesy sú plné nepoužitých bunkrov.

Čo sa škôl týka, je tu 7 základných škôl, zo stredných sa tu nachádza gymnázium, cirkevné gymnázium, zdravotnícka škola, obchodná akadémia, 3 stredné odborné školy - z toho jedna drevárska, združená stredná škola, stredné odborné učilište potravinárske, súkromné jazykové gymnázium, súkromná stredná odborná škola, súkromná škola úžitkového výtvarníctva, súkromné konzervatórium, cirkevná škola úžitkového výtvarníctva a nachádza sa tu i Bakalárske štúdium Obchodnej fakulty ekonomickej univerzity.

Duchonka - čarovné miesto pre oddych.
foto: Miroslav Bušo

Nakoniec mi nedá nespomenúť moje obľúbené prázdninové miesto, teda Duchonku. Ak vám nie je známa, môžem ju prirovnať k Zelenej vode. No mnohí ju určite poznajú vďaka festivalu Orange summer Duchonka, ktorý sa tu doposiaľ konal tri krát. Je to rekreačná oblasť vzdialená 15 km od Topoľčian. Športový areál ponúka tenisové kurty, volejbalové ihrisko, minigolf, tenis a stolný tenis. Okolité lesy ponúkajú príjemné prechádzky prírodou alebo turistiku

Zrúcanina Topoľčianskeho hradu na Podhradí
foto: www.galeriaslovakia.sk

Pred 130 rokmi

Moravské Lieskové, jedna z mnohých obcí slovensko – moravského pomedzia. Predsa sa však od ostatných niečím líši. Je to skutočnosť, že tu pôsobili dvaja významní slovenskí spisovatelia – Martin Rázus a Jozef Hollý.

Jozef Hollý sa narodil v takomto zimnom čase, konkrétne 29. januára 1879 v Senici. Vyštudoval teologickú fakultu v Bratislave, stal sa kaplánom v Petrovci a na Starej Turej, odkiaľ odišiel do Moravského Lieskového, kde nastúpil na miesto evanjelického farára. Tam ako 34 ročný zomrel a pochovaný je na miestnom cintoríne. Počas svojho krátkeho života napísal niekoľko divadelných hier, a to Márotnatný syn, Kubo, Amerikán, Černová a Geľo Sebechlebský.

Slávnosť pokračovala pred osvetovým domom.

Pri príležitosti 130.výročia jeho narodenia sa dňa 1. februára 2009 v Moravskom Lieskovom konali v miestnom evanjelickom kostole slávnostné bohoslužby. Zúčastnil sa ich aj generálny biskup Evanjelickej cirkvi a. v. na Slovensku Miloš Klátik. Po bohoslužbách pokračovala slávnosť pred osvetovým domom,

po vyznačených turistických trasách, alebo cykloturistiku po cyklotrasách. Asi hodinu cesty peši sa nachádza Topoľčiansky hrad (nad obcou Podhradie). Je to zrúcanina hradu z 11. storočia s charakteristickou stupňovito ukončenou vežou, ktorú je vidieť z veľkej vzdialenosti.

Veronika Bobošíková 3.A

na ktorom visí pamätná tabuľa pripomínajúca pôsobenie Jozefa Hollého v tejto obci. Túto osobnosť

Pamätná tabuľa na osvetovom dome

slovenskej kultúry si prišiel uctiť aj prezident Slovenskej republiky Ivan Gašparovič, ktorého potleskom privítali predstavitelia a občania Moravského Lieskového. Prítomný bol aj vnuk Jozefa Hollého, známy český herec Josef Abrhám. Celý sprievod na čele s dychovou hudbou sa presunul na miestny cintorín, kde nad hrobom spisovateľa predniesol slávnostný príhovor starosta obce Eubomír Miklánek. Slávnostnú atmosféru dotváral svojimi piesňami ľudový súbor Kasanka z Moravského Lieskového. Po uložení vencov a krátkom zhrnutí života a diela Jozefa Hollého sa oslavy presunuli do kultúrneho domu, kde divadelný súbor Na rázcestí z Banskej Bystrice zahral Hollého divadelnú hru Kubo.

Tým sa skončili oslavy 130. výročia narodenia evanjelického farára a dramatika Jozefa Hollého.

Andrea Bušová, 4. B

foto: Michal Plesník
<http://www.moravskelieskove.sk>

Chod' a pozeraj

Vďaka staršej sestre, ktorá pôsobí v Anglicku ako au pair, som mala možnosť na vlastné oči vidieť a trošičku aj spoznať túto nádhernú krajinu. Plná očakávania i zvedavosti som nastúpila do lietadla, aby som sa po dvoch hodinách letu stretla s opravdivým kráľovstvom. Od prvého dotyku s ním som bola nadšená: čistota, vzájomná ohľaduplnosť vodičov i chodcov na cestách a chodníkoch, milota a ochota ľudí v uliciach i obchodoch, všetko akési iné...

Birmingham - môj prvý dotyk s konkrétnym mestom, ktoré je v starostlivých rukách Jej Veličenstva. Moslimský chrám – mešita, krásny moderný dom umenia a iné „atrakcie“ cudzieho veľkomesta.

Leamington, celým názvom Royal Leamington Spa – cieľ mojej cesty. Základ názvu tohto kúpeľného mesta v centre Anglicka, vo Warwickshire, je odvodený od rieky Leam, ktorá ním preteká. Čo vás v ňom, samozrejme popri kúpeľoch, najviac zaujme? Hádam všetko, no víťazia krásne záhrady a parky, najmä Jephson Gardens, potom starobylý farský kostol Všetkých svätých, obchodné centrum Royal Priors, uniformy študentov z Trinity School a Kingsley School. Tá prvá je katolícka a druhá nezávislá dievčenská škola. Treba spomenúť aj Akadémiu umení, Severnú leamingtonskú komunitnú školu, Champion School a ďalšie.

Študenti v uniformách školy Leamington

V roku 1830 navštívila Leamington princezná Victoria a o 28 rokov neskoršie už ako kráľovná Victoria. Dokumentom týchto udalostí je jej pamätník v centre mesta.

Leamington je spätý so vznikom tenisu v Anglicku. Tu bol v roku 1872 založený prvý tenisový klub na svete. Okrem tenisu sa tieto bohaté kúpele môžu pýšiť aj strediskami iných druhov športu: futbalový štadión FC Leamington, golfové ihrisko Lom Park, Leamington Rugby Club, Leamington Cricket Club, Leamington Hockey Club, verejné tenisové kurty, atď.

§ § §

18 kilometrov juhozápadne od Leamingtonu sa nachádza rodné mesto slávneho Shakespearea Stratford upon Avon. Rodný dom pôsobí tak zachovalo, akoby práve teraz mal z neho vyjsť obradný sprievod krstu malého Williama. Toho istého, čo neskoršie dal svetu Romea a Júliu, Kráľa Leara, Hamleta... Čistota, dôstojnosť, hrdosť, ktorú nemôžete narušiť čo len trochu hlasnejším hovorom! To musíte vidieť!

Rodný dom W. Shakespearea v Stratforde

Tak isto ako miesto posledného spisovateľovho odpočinku – hrob nesmrteľného. Je v oltárišti miestneho kostola Holy Trinity Church. Na stene neďaleko hrobu tohto veľikána svetovej drámy je jeho busta. Epitaf si vraj napísal sám:

Drahý priateľu, pre Kristove rany, nevykop nikdy piesok, ktorý skrýva tento hrob.

Kto tento hrob zachová, nech Boh ho omilostí a nech je preklínaný, kto pohne mojou kostrou.

Miestne Shakespearovo kráľovské divadlo je práve v rekonštrukcii a prvým predstavením v jeho novom šate bude dňa 21. decembra 2008 uvedenie jednej z najpôsobivejších tragédií umelca Romeo a Júlia. Ale to ja už budem dávno doma a tešiť sa na polročné vysvedčenie...

§ § §

Kráľovská krajina sa mi veľmi páčila. Okrem spoznania kultúry a histórie som si prišla na svoje aj ako mladé dievča: rada som behala po luxusných butikoch, ktoré ponúkali exkluzívny tovar za ťažko dostupné, ale zároveň aj za akciové super ceny. Už som spomínala úslužnosť a ochotu ľudí pomôcť, aj ohľaduplnosť účastníkov dopravy. Tu musím spomenúť bezpečnosť chodcov na prechodoch, ktorú im zaručuje ostrovček uprostred cesty.

Nezabudnuteľné spomienky vo mne istotne zanechá ceremoniál otvorenia leamingtonských vianočných trhov i dojímavé melódie kolied, najmä keď sa k spevákom na pódium pripojili všetci, čo prišli na vysvietené námestie.

Čo ešte spomenúť? Všetko, každý detail stojí za zmienku i spomienku. Preto odporúčam každému čitateľovi nášho Slova, aby neváhal a šiel do Anglicka a aby sa nielen pozeral, ale aj videl, a potom aj do Slova napísal.

Lucia Helíková, 1. C

Ako sa zahraničný turista zmení na zahraničného študenta

„Som turista, turista, turista! T-u-r-i-s-t-a! Som turistaaa, presne tak to mám, som ako bandalíro (vlajkonosič), d'alsie mesto dám.“

Španielsko sa obyčajne každému normálnemu človeku spája so slnkom, plážou. Sofistikovanejším ľuďom zasa s kvalitným vínom, milovníkom tradícií a cudzích kultúr s corridou.

No málokomu sa pri názve tejto krajiny vybaví zima, nádherný západ slnka, či výhľad na dedinku, ktorú akoby vo svojich dielach opísal samotný Hemingway.

Z času na čas aj teba prepadne stereotyp, alebo len jednoducho pocítiš túžbu ísť, spoznať nových ľudí, zistiť, či na to máš, aby si spoznal svoje možnosti. Alebo omnoho prozaičnejší dôvod – zlepšiť sa v jazyku.

My sme to skúsili. Odolali sme prvotnému šoku, keď sme zistili, že sa nám to podarilo a získali sme štipendium a navyše do nádhernej Andalúzie.

Väčšina ľudí, ktorá tento kraj slnka navštívi, tvrdí, že patrí medzi najkrajšie v Španielsku.

Slnko tu zapadá za nežne zvlnené kopčeky a vytvára dojem, akoby nebesia horeli. Veľkým šokom bola pre mňa zima, ktorá sa tu nečakane, nečakane len na slovenské pomery, zjaví. V decembri teploty, hlavne nočné, klesnú a ty zrazu pocítiš naozajstnú zimu. Tú si však Španieli,

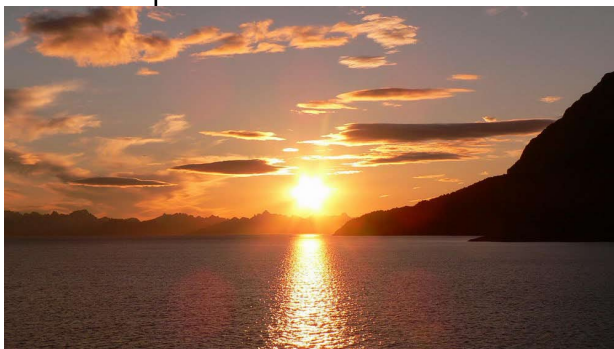
zdá sa, ani nevšimnú a naďalej nosia svoje obľúbené mikiny. Za svoju horkokrvnosť vďaka sčasti svojej povahe. Občas sa vám zdá, že jediný výraz tváre, ktorý ovládajú, je úsmev. No časom sa na to dá privyknuť.

Rovnako ako na ich veľkú, priam obrovskú dávku trpezlivosti, ktorú vyjadrujú slovíčkom „mañana“ a vám neostáva nič iné, len sa tešiť na „zajtra“.

Internát, pre mnohých symbol slobody, nekonečných bezsenných nocí plných hýrenia, v skutočnosti predstavuje inštitúciu s jasnými pravidlami a režimom, za ktorý by sa nemuselo hanbiť žiadne vojenské zariadenie. Napriek tomu sú tu ľudia, s ktorými každý deň zažívam veľa zábavy a na ktorých raz bude ťažké zabudnúť. Noví slovenskí spolužiaci sa stali akoby mojou náhradnou rodinou na čas, ktorý tu strávim.

V škole treba makat' ako všade na svete, tu iba s tým rozdielom, že makám v španielčine. Vlastne všetko je len otázkou zvyku a podľa hesla: „Na zlé zabúdam, dobré si pamätám!“, sa snažím užiť si tento pobyt čo najlepšie, ako dokážem.

Napokon, videla som a zažila veľa vecí. Spoznala som nádherné mesto Seville, ktorou prúdi arabský dych, jej pamiatky, parky a miesta z pohľadní. Predĺžené víkendy som strávila s

rodinami španielskych spolužiakov. Navštívila som dokonca ďalší región, kde leží dedinka akoby vsadená medzi kopce a signál ste tu našli na jedinom mieste- pred kostolom. Videla som dostatočné množstvo chrámov, aby

som sa utvrdila v tom, že ľudia tu veria.

Plynul čas a ani som si nevšimla, ako som sa zmenila z turistky na zahraničnú študentku. Počiatkové nadšenie z toho, že môžem na ulici povedať to, čo chcem, a nikto mi nerozumie, časom vyprchalo. Rovnako aj pocit atrakcie v malej španielskej dedinke Constantina, kde, rovnako ako u nás, každý pozná každého.

Dedinka Constantina

Zvykla som si na morské príšery, mäso opražené na olivovom oleji prestala som snívať o rezni. Prišlo to v ten deň, keď mi prestala tak veľmi chýbať rodina a ľudia, ktorí ostali doma. Začala som si všimnúť nádhernú krajinu, kde ešte v októbri hreje slnko a muškáty žiaria načerveno do diaľky. Biele domčeky, ktoré sú si navlas podobné a všadeprítomný dych blízkej Afriky, - v keramike, hudbe či jedle. A najmä v ľuďoch, ktorí majú úsmev asi v popise práce. Potom som vlastne zistila, že som si tento kúsok krajiny zamilovala a na tunajší západ slnka už asi nikdy nedokážem zabudnúť.

S pozdravom Vaša

Martina Babičová, 4. B bil

Za mystikou Anglicka a Írska

Británia...Krajina, ktorá ma vždy priťahovala. Lákala ma jej drsná krása. Dlhú som sníval o tom, že ju raz navštívim a v minulom lete som konečne dostal príležitosť. Presne tak, ako som chcel. Žiadny luxus. Zobral som pár dobrých topánok, stan, spacák, karimatku a išlo sa.

Na nočné autobusové presuny som už našťastie zvyknutý. To však nič nemení na veci, že je to dosť nepohodlné, preto na pokojný hlboký spánok treba zabudnúť - musíte spať poskladaný na jednom sedadle celú noc. Napriek tomu som sa relatívne životaschopný skoro ráno zobudil vo francúzskom prístave Calais. Tam sme museli absolvovať stručné pasové formality a počkať si pár hodín na trajekt do Anglicka.

Už počas plavby cez La Manche sa predstavilo typické britské počasie - dažď a silný vietor. Zostalo verné po celý čas. Musel som sa zmieriť s tým, že buď budem mokrý alebo mokrejší. Zvykol som si. Keď som sa blížil k doverským útesom, na chvíľu vykuklo nesmelé slnko. No aj v tej troche slnka zažiarili čistým jasom. Svoju povest' si teda nepokazili a uvítací ceremoniál zvládli pôsobivo! Putovanie za mystikou Anglicka a Írska sa začalo.

Westgate Gardens a rieka Great Stour v Canterbury.

Navštívili som veľa zaujímavých miest. Keďže nie som veľkomestský typ, oveľa viac než Londýn ma zaujalo Canterbury. Kolorit jeho stredovekých uličiek mi pripomínal Harryho Pottera. Tešil som sa aj na tajuplný, mnohými

legendami opradený Stonehenge. Nesklamal. Bolo zamračené, mrholilo a na obrovské prastaré kamene sadali pochmúrne krákajúce čierne havrany. Panovala tam veľmi zvláštna mystická atmosféra. Tajomný a mocný génius loci sa dal takmer nahmatať. Akoby mi chcel niečo povedať. Niečo, čo sa povedať nedá, čo sa dá len pocítiť - práve tu.

Mystický Stonehenge situovaný v blízkosti mestečka Amesbury vo Wiltshire.

Do Írska som sa dostal tiež trajektom. Samozrejme, že neprestajne fučalo a pršalo - tešil som sa, keď pršalo menej a hromžil, keď bolo vody viac. Vtedy som pochopil starý írsky aforizmus: Minulý rok som leto zmeškal, lebo som bol práve v kine.

V takomto neprívetivom počasí ma čakala aj túra v Národnom parku Glendalough. Je v ňom veľmi staré opátstvo s prastarým cintorínom. Írske kríže a náhrobné kamene krivo trčali zo zeme, akoby už boli unavené nekonečným státím a bojom s neľútostným vetrom. Stekali po nich kvapky studeného dažďa a vpíjali sa do už aj tak premočenej zeme. Nápis a symboly, takmer neviditeľné, zarastali lišajníkmi a machom. Hneď pri

Cintorín v Glendalough.

cintoríne stála vysoká kamenná veža. Za dávnych čias hrdá a nedobytná. No aj ju už poznamenal zub času.

Neďaleko veže sa črtali zbytky kostola. Zostali po ňom len časti múrov a kamenný oltár. Chvíľu som sa prechádzal, pričom som dýchal vôňu šťavnatej trávy a zmáčanej zeme. Šiel som ďalej. Cesta viedla cez nádherný les, porastený mäkučkým machom, do strmých svahov. Boli prikryté sviežim vresom. Keď som sa upachtený vyškriabal hore, odmenou mi bol úžasný výhľad (dokonca nachvíľu prestalo aj pršať!). Uprostred kopcov oproti sa s vervou a hukotom predierala medzi kameňmi horská riečka, aby neskôr dolu napojila obrovské jazerá. Naspäť som nešiel tou istou cestou, ale okolo. Cesta viedla popri riečke. No jeden úsek bol vďaka výdatnému dažďu zaplavený. Obísť sa nedal, nuž mi nezostávalo nič iné, ako sa vyzuť a prebrodiť. Po dlhom a namáhavom dni som si rozložil stan, najedol sa a veľmi rýchlo zaspal.

Asi najúžasnejším zážitkom boli Aranské ostrovy, konkrétne ostrov Inishmore (mimochodom tak strašne lialo, že mi premokla nepremokavá bunda). Na ostrove som si prezrel pevnosť Dún Aonghasa (nepripomína vám to Pána prsteňov?) Dôstojne stojí na okraji 200 metrových útesov. Zaujímavé, že je postavená nasucho - bez akéhokoľvek spojiva. Sú to vlastne len naukladané kamene (ale držia veľmi pevne, ako som mal možnosť skúsiť). Okraj útesov nebol nijako ohraničený. No len si to predstavte - stojíte na okraji bez zábradlia, pod vami je 200 metrov voľného priestoru a až dolu v mori čakajú zubaté skaly, o ktoré sa rozbíjajú vlny, meniac sa na bielu penu. Pri predstave, že by to nemuseli byť len vlny, ktoré sa o ne rozbíjajú, som si radšej ľahol. Postavil som sa, až keď som sa odplazil tri metre od okraja. No boli tam aj takí, ktorí bezstarostne stáli na kraji >

v žabkách, absolútne ignorujúc silné vetrisko.

Pevnosť Dún Aonghasa na ostrove Inishmore.

Po trojtýždňovom putovaní po Britských ostrovoch sa blížil čas návratu domov. Vôbec sa mi na nechcelo ísť. Akosi mi ten dážď a vietor prirástli k srdcu.

„Určite sa sem ešte vrátim“, povedal som si.

Matej Fabok, 1. A

Viete, kde je Cuenca?

V septembri 2008 odišlo do Španielska 6 študentov z Bilingválneho slovensko – španielskeho gymnázia v Novom Meste nad Váhom. Jedno dievča je z 3. C a ďalších päť zo 4. B. Postupne vás budeme prostredníctvom školského časopisu Slovo informovať o ich pobyte v Španielsku. Ako prvú sa ozvali študentky zo 4. B Alena Nedeliaková a Natália Zatková“

Najprv sme prileteli do Madridu a odtiaľ sme sa premiestnili do nášho budúceho pôsobiska – mesta Cuenca. Žije v ňom približne

50 000 obyvateľov a nachádza sa medzi Madridom a Valenciou. Už na prvý pohľad nás toto mesto fascinovalo tým, že sa delí na dve časti – modernú a starobylú.

Farebné budovy v Cuenca

Okrem nás dvoch sú tu ešte ďalší deväť študenti zo Slovenska, ale sme rozdelení do piatich rôznych škôl. V internáte bývajú aj študenti z univerzity. Starajú sa tu o nás veľmi dobre a každý deň zvyknú upratovať naše izby.

Vyučovanie je v čase od 8:30 do 14:30, denne máme teda šesť hodín. Každá z nich trvá 55 minút, čo nám pripadá veľmi dlho! A prestávky máme len dve – po druhej a po štvrtej hodine. To znamená, že nemáme čas oddychovať...

V škole je fajn. Samozrejme, že to nie je také jednoduché, ako by si možno niekto myslel, ale viac – menej to tu zvládame...okrem biológie. Španielski profesori nám vždy, ak to potrebujeme, pomôžu – všetko nám bez problémov vysvetlia. To sa nám páči.

Zaujímavé je, že Španieli dvakrát do týždňa chodia do školy v tepláčkoch. To vtedy, ak majú v ten deň telocvik. Najskôr sa nám to zdalo čudné, ba až smiešne, ale časom sme si na to zvykli. No najdivnejšie zo všetkého je to, že nás budú skúšať z telesnej. Obyčajne na každej hodine Tv beháme dva kilometre, čo je pre nás hrozné!

Pravdu povediac, bez našich spolužiakov by to tu pre nás bolo veľmi ťažké. Už v prvých dňoch počas fiesty San Mateo (18.- 21.

septembra) sme sa spriatelili. Fiesta sa nám páčila, pretože bola zaujímavá a konečne sme videli, ako prebieha taká pravá španielska oslava. Za ten čas, čo sme tu, navštívili sme viacero miest v blízkosti mesta Cuenca. Zaujala nás tunajšia krajina, jej kultúra, tradície, ľudia, atď. V blízkej budúcnosti chceme ochutnať aj ich národné jedlá. Dúfame, že sa to skončí dobre...

Catedral de Cuenca, národná pamiatka anglo-Normanskej gotiky, unikátne v Španielsku.

Vo všeobecnosti sú Španieli veľmi sympatickí, ale boli prekvapení z nášho pobytu na jeden rok a z toho, že sme tu bez rodičov. Pre zmenu nás zasa prekvapilo, že netušia, kde sa nachádza Slovensko! A pritom sme tiež európska krajina... Máme dojem, že by potrebovali predmet geografia. No napriek všetkému sme pre nich milé prekvapenie a dokonca o nás písali v miestnych novinách

Sme šťastné, že sme tu. Je to pre nás veľmi dobrá skúsenosť a príležitosť, ako sa zdokonaľiť v španielčine.

Pozdravujeme všetkých v škole a čoskoro sa uvidíme!

Vaše Alena a Natália, 4.B bil

(pozn. redakcie : Odporúčame pozrieť video Cuency na <http://www.youtube.com/watch?v=BHSySfonVQ8>)

Krajina ružového kameňa a zamatových očí

„...A koráb spočinul 7. mesiaca, 17. dňa na vrchoch Araratu.“
(I. 37, 38)

Ak pripustíme, že Noe naozaj pristál s korábom na tomto vrchu, potom sú Arméni, títo nádherní ľudia s hustými havraními vlasmi a veľkými zamatovými očami, potomkovia jeho potomkov. Arméni majú Ararat aj na zástave. Keď sa turecký veľvyslanec pýtal komisára zahraničných vecí Čičerina, prečo majú Arméni na štátnych symboloch Ararat (je to vulkán v severovýchodnej časti Arménskej vysočiny na území Turecka), Čičerin odpovedal: „Ani mesiac neleží na tureckom území a prečo ho má Turecko na zástave?“

Zástava Araratskej republiky

Kamenné chrámy s kamennými krížmi hovoria o vyspelej kultúre tejto krajiny, ktorá je vlastne celá múzeom pod otvoreným nebom. Arménsko a Gruzínsko sú jediné štáty na Kaukaze s kresťanskou vierou. Arméni prijali kresťanstvo medzi prvými národmi. V septembri t. r. budú oslavovať 1708. výročie tohto aktu. Pre svoju arméno – gregoriánsku vieru si veľa vytrpeli. Ako historicky najstarší kresťania boli vystavení útokom moslimov. Strašného vyvražďovania Arménov sa dopustili Turci v rokoch 1894 – 1896, kedy vyhladili tristotisíc Arménov. V r. 1915 – 1916 vojská mladoturkov vyvražďovali vyše milióna Arménov, čo boli dve tretiny obyvateľstva (genocída). Napriek krvavým obetiam Arméni prežili. Ako prví túto genocídu uznali Francúzi, a to už v roku 1915. Slovensko tak učinilo 30. novembra 2004.

Arménsko susedí s Azerbajdžanom na východe, s Gruzínskom na severe a s Tureckom na západe.

Hlavným mestom Arménska je Jerevan. Vystavaný je z prírodného kameňa tufu ružovej a slonovinovej farby. Je tam množstvo fontán s pitnou vodou a vysadenou zeleňou. Po rozpade ZSSR na základe tlaku rôznych skupín arménska vláda odstavila prevádzku jadrovej elektrárne a Arménsko sa na tri roky ponorilo do tmy. Po tejto kríze sa Arménsko znova stavia na nohy. Táto kríza spôsobila, že sa z krajiny v mierových časoch vysťahovala tretina obyvateľstva. Ľudia odchádzali najmä do Ruska, Francúzska a USA.

Arméni majú svoje vlastné písmo, ktoré pripomína hieroglyfy.

Tí, čo zostali, majú chuť popasovať sa s problémami. Vyrábajú kvalitné marhuľové džúsy, v ktorých takmer stojí lyžička – toľko je v nich prírodnej dužiny. Vyrába sa aj džús zo šípok, ktorý je vynikajúcim podporným liečivom pri ochoreniach obličiek. Jeden z najstarších liehovarov je závod na výrobu vynikajúceho koňaku. Je spoločným francúzsko – arménskym podnikom. Nenadarmo sa hovorí, že licenciu na pomenovanie lahodného moku s názvom koňak majú iba Arméni

a Francúzi. Škoda, že naši slovenskí obchodníci ešte Arménsko neobjavili.

Arméni milujú rozhovory. Stačí, ak sa pristaví jeden a o niekoľko minút už je tu celá temperamentne gestikulujúca hŕba. V Jerevane je veľmi živá, ba až búrlivá doprava. Trúbeniu a pokrikovaniu niet konca – kraja. Našincsa sa zmocňuje panika. Semafore síce fungujú, ale sú tam zrejme len na ozdobu. Je to zvláštne, ale havárii je tam menej ako u nás. Pohostinnosť Arménov je príslovečná – Host' do domu. Boh do domu. V arménskej domácnosti nepocítite ťažkosti hostiteľov. Na stole nebude chýbať basturma - na tenučko pokrájaná, špeciálne vysušená sviečkovica, obalená do ostrých korenín. Sudžuk – zmes koreneného baranieho mäsa. Šašlyk – na ohni, podľa starej arménskej receptúry pečené mäso. Ku každému jedlu vždy na stole nájdeš lavaš – arménsky chlieb, ktorý tvarom pripomína obrovskú lokšu. Arméni si do lavaša kladú kúsky syra, mäsa a bylín a zatočia si ho podobne ako my palacinky. Záverom hodovania je tuhá káva pripravená v džezve. V Arménsku sa hovorí, že kto kávu podáva na začiatku návštevy, ten host'a vyháňa z domu. Preto ju podľa tradície podávajú až na konci posedenia. Pri koňaku i čoraz obľúbenejšej vodke si vypočujete množstvo prípitkov, ktoré nemajú konca. Z arménskej skúsenosti je vodka dobrá na všetko. Najmä na natieranie tela proti komárom. U nás by to asi neobstálo a vodka by prúdila inam.

Jedinečné múzeum Matenadaran v Jerevane

V Jerevane sa nachádza jedinečné múzeum Matenadaran. Sú v ňom fragmenty pergamenov z 5. a 6. storočia., klinové písmo na kameňoch a jedna z troch kníh na svete, ktoré sú zo slonoviny. Arméni majú svoje vlastné písmo, ktoré pripomína hieroglyfy. Písomnosti sú písané na byvolej koži. V čase genocídy Arménov to boli práve tieto rukopisy, ktoré ženy a deti kryli vlastnými telami, keď ich pri úteku vynášali do hôr. Arméni si aj v čase najväčšieho utrpenia uvedomovali, že národ prestáva byť národom, ak vymiznú jeho dejiny a kultúra.

Pevnosť Erebeny

K najstarším stavebným pamiatkam patria pevnosti. Takou je pevnosť Erebuny, od pomenovania ktorej je odvodený názov hlavného mesta Jerevan. Bolo to v 8. storočí pred naším letopočtom. Málo krajín sa môže popýšiť niečím takým, ako je Chrám Slnka z 1. storočia n. l., v ktorom sídlili arménski cári. Kresťanské obrady sa v ňom konali skôr, ako sa narodili Konštantín a Metod. Pomenovanie Arminiya a národ Arminy sa prvý raz spomína v klinopisoch z čias vlády perzského panovníka Dáriusa I., ktorý bol pri moci v rokoch 522 – 486 p. n. l. Ako Arimanov ich spomína aj Homér vo svojej Iliade.

Arménsko je krásna krajina a moja otčina, Slovensko zasa moja materčina.

Anna Avdaljanová, 1.B

Šplechy

P: A ty prečo nie si prezutý?

Š: No ja som myslel, že mi budú stačiť botasky.

P: Jeden myslel, že sedel v čokoláde...

Š: Pani profesorka, a v tom umeleckom rozprávaní sa môže vynechať interpunkcia?

P: Za tieto neskoré príchody budete mať verejno-prospešné práce.

P: Neskáč mi do huby.

P: Aj som si myslela, že keď si na mňa nepozrel, že máš maslo na hlave.

Š: To má géľ...

Š: Akurát ma to napadlo...

P: Napadnúť ťa môže medveď v lese...

P: Dajme tomu, že máte čierneho kohúta a bielu sliepku...

Š: No, emokohút.

P: Detíí, ale ja mám ten nos, že ja vyvolám toho, kto nevie...Dobre vieš, že ja mám takýto čúrez a mórez...

P: A tebe to dnes nejako šikmo myslí... Ľudia, vy ste mimo. Vrešťala som celý deň na labákoch. Čo máte aký deň?

Š: Piatok.

P: Aj ja. No to je sranda.

P: A čo budeme robiť? Pozerať sa do blbákova? Ako sa povie blbákovo po rusky?

Š: Nevieme, tam sme sa ešte nedostali.

P: A ja vám dám totálnu halušku, kaleráb, že 1+1=2 platí len pre živých?

Š: A mŕtvi rátajú s inými číslami?

P: Chlapci, má niekto dobrú gumu? (smiech študentov)

Chlapci, mňa vaše erotické myšlienky nezaujímajú!

Š: A pani profesorka, mohol by som mať jednotku?

P: No, to máš ako pri operácii, otvoríme, uvidíme.

P: Aká je to kosť?

Š: Skalná

P: A ty máš mozog v uchu?

P: Keď ma tu neraní, tak ma tu aj tak raní...

P: Ar-ti-ku-lá-cio....

Š: Čo?

P: Čítaj tak ako počuješ.

Š: Pani profesorka prepáčte, my sme obidve zaspali.

P: A čo vy spíte spolu?

P: Dúfam, že už teba mutácia prešla. Či ešte stále si mutant?

P: A my máme odkiaľ v meste vodu?

Š: Z čistiarne...

P: Ty, takú ti čapnem! Z Čachtíc!

P: A má smetisko pri ochrannom pásme vody význam?

Š: Áno.

P: Ja som včera polieval záhradu...

Š: Pán profesor, veď včera pršalo...

P: Ja budem hovoriť rýchlo tak keď nebudete stačiť písať tak povedzte postoj noha...

P: Že vypni si oči, ruky, nohy. No a sme v ...

P: Idem ďalej, lebo by ma ranilo, ranilo by ma ma, hrozná, hrozná...

P: A čo je s ňou?

Š: Je chorá

P: Ale ja som ju večer videla.

Š: Možno bola u doktora.

P: No aj toho jej doktora som videla..

M.M

Ftipkáreň

Idú dvaja slovenskí turisti v Tatrách pod lavínovým previsom a jeden hovorí:

- Dávaj bacha. Teraz stačí slovo po česky a padne to na nás.

Programátor sedí za počítačom, zrazu sa otvoria dvere a vojde Smrt' s kosou, ale taká maličká, tri a pol palcova. Úbožiak vstane celý vystrašený:

“Ja chcem ešte žiť!”

“Klídek! Nejdem za tebou.”

“Idem za tvojim harddiskom.”

Do firmy prišla pracovať nová Myš. Cez prestávku si šepká s Klávesnicou:

“Počúvaj, Kláva, kto je tu vlastne najväčší šéf? Je ich toľko, že sa stále neviem zorientovať.”

“Skús si niekoho tipnúť.”

“Hádam Server?”

“Ale kdeže! To je náš človek, tiež musí makať ako my. A keď si vypije, je výborný do party.”

“Tak kto teda?”

“Tam sa poďívaj, leží si, pomrkáva červenými očkami. Modem.”

“Fakt? A prečo? On je zo všetkých najmúdrejší?”

“Kdeže! Blbec to je! Ale má také konexie.”

Príde pani do drogerie a pýta si niečo proti komárom. Vedúci ide do skladu a za chvíľu prinesie injekčnú sadu a vysvetľuje:

- Keď chytíte komára, zoberte injekciu a pichnete mu ju rovno medzi oči. Do 5 minút uhynie.

- Ale to keď ho chytím, to ho môžem rovno zabiť!

- No, alebo tak.

On a ona po vášnivej noci:

- Miluješ ma veľmi?

- Milujem ťa veľmi.

- Splníš mi každé moje pranie?

- Áno, splním ti každé tvoje pranie.

- Tak ma zajtra nevyvolaj z matiky.

Ide trabant po diaľnici a odrazu mu dôjde benzín. Vodič čaká až ho niekto odtiahne. Zastaví mu vodič na Škode 120 a chvíľu ho ťahá. O malú chvíľu sa však niečo v škodovke pokazí a tiež zastane. Po chvíli im zastaví vodič BMW a povie: “Ako to tak vidím, tak vás vezmem oboch.”

Vodič trabantu podotkne: “Keď zatrubím, tak spomalíme áno?”

“Spoločne sa”, odpovie šofér BMW.

Tak idú. Na diaľnici, pri radare stoja dvaja policajti a jeden hovorí druhému: “Ty, videl si to?”

“Nie.”

“Predstav si, že tu teraz prešlo BMW asi 180 km/h a ten druhý odpovie no a?”

“Preto ma nemusíš budiť.”

“Ale za ním išla škodovka takou istou rýchlosťou.”

“Vážne?”

Ale, to nie je všetko, za nimi letel trabant a lietal zprava doľava a trúbil, že ich chce predbehnúť a tí dvaja ho nechceli pustiť.”

Kedy si človek môže povedať, že na neho už absolútne všetci dlabú?

Keď prestane chodiť aj spam.

Vidláci v Tesco: To musí byť dobrá skupina tá CD-R keď vydala toľko albumov.

Chlapík v bare balí perfektnú blondínku:

- A čo keby som ti niekedy zavolať?

- Fajn, moje číslo je v zozname.

- Ale neviem ani ako sa voláš.

- Meno je tam tiež...

Jeden študent si chcel v univerzitnej jedálni sadnúť na voľné miesto veľa profesora, ale ten mu na to odvrkol: “Labuť nemôže byť priateľom svine.” “No dobre, tak ja teda odletím” odpovedal študent.

Profesora odpoveď urazila natoľko, že sa rozhodol študenta potopiť na

skúške, a tak mu dal najťažšie otázky. Avšak študent na každú jednu otázku v teste odpovedal výborne, a tak profesor, s túžbou študenta potopiť, položil mu poslednú rozhodujúcu otázku: “Ideš po ceste a nájdeš dve vrecia. Jedno plné zlata, v druhom je rozum. Ktoré si vyberieš?”

“Vreco so zlatom predsa” odpovie začudovane študent.

“Ha, no ja by som bral druhé vreco” potešene reaguje profesor.

“No vidíte pán profesor, každý si vyberie to, čo mu chýba” chytro odpovie študent.

Profesor od zúrivosti schytí študentov test a vpíše: “Debil”.

Študent bez toho, aby sa pozrel do testu čo mu tam profesor napísal sa poďakuje a odíde. O chvíľu sa však vráti s testom v ruke a hovorí profesorovi:

“Nehnevajte sa pán profesor, podpísali ste sa mi, ale známku ste mi nenapísali.”

Do školy má prísť inšpektor a učiteľ pripravuje žiakov:

- Žiaci, keď príde inšpektor, chcem, aby ste sa všetci hlásili. Tí, ktorí vedia odpoveď pravou, a tí čo nevedia ľavou rukou.

Profesor vraví:

- Dnes vás pustím o štvrt' hodinu skôr. Odchádzajte prosím po tichu, nech nezobudíte niekoho vo vedľajších učebniach.

M.M

Interview s Andreou Tittelovou

Bývalá predsedníčka študentského parlamentu, človek, ktorý sa venuje práci s mládežou v oblasti neformálneho vzdelávania už viac ako tri roky. Človek, ktorý teraz končí štúdium v našom gymnáziu a verí, že tu zanechal aspoň malú stopu a zvýšil povedomie v oblasti mládežníckej politiky a mládeže. Skúsenosti z oblasti práce v študentskom parlamente sa nám pokúsila zhrnúť na pár riadkov jeho aktívna členka, študentka Oktávy - Andrea Tittelová.

1. Kedy si nastúpila na post zást. žiac. škol. Rady našej školy a čo ťa k tomu kroku viedlo

Žiacka školská rada a moja pôsobnosť v nej začala zvolením za predsedu triedy. Boli sme žiaci primy a písal sa rok 2001.

Už je to osem rokov, keď som prvýkrát vstúpila do zborovne GMRŠ a pod vedením predsedníčky Lucie Paškovej, vtedajšej študentky kvarty som začala spolupracovať na aktivitách Žiackej školskej rady GMRŠ.

V septembri roku 2005, v kvinte, som bola študentami Gymnázia M.R.Š zvolená za predsedníčku študentského parlamentu.

2. Aká bola práca so študentami? Bola ťažká?

V Študentskom parlamente som už osem rokov a bola to práca, ktorá mi dala množstvo nových informácií. Práca mládežníckeho lídra je práca o manažovaní a rozdelení si povinností.

Dnes môžem usúdiť, že práca so študentmi na našej škole bola príjemná, ale najmä motivujúca pre nich aj pre mňa.

Ale boli, sú a budú ale aj momenty, kde zlyhá komunikácia, dialóg, a potom je to práve ľudský faktor a medziľudské vzťahy, ktoré môžu veľa ovplyvniť aj negatívne.

Tieto situácie nastali aj počas spolupráce so študentmi a práve v takých chvíľach treba byť nielen otvorený diskusií a názorom, ale snažiť sa vyhnúť priveľmi konfrontačným situáciám a na druhej strane vyriešiť ten problém.

3. Bavila ťa táto práca?

Možno to bude znieť pateticky, možno sentimentálne, ale práca v Študentskom parlamente a ľudia, s ktorými sme spolupracovali na viacerých akciách, bola krásna.

To obdobie, keď sme mali plné ruky práce s prvou olympiádou, prvým plesom. To obdobie, kde sme aj napriek svojim nedokončeným plánom chceli vždy niečo dosiahnuť, napríklad s petíciou, ktorá mala zaručiť zverejnenie suplovaných hodín na škole a bolo úžasné! Ak do niečoho vkladáte SEBA, má to výsledok aj pre spoločnosť! Mládežnícka politika, aktivity, aktívna participácia bolo a je niečo, v čo treba veriť a motivovať v tomto zmysle aj iných! Zmyslom je nielen pracovať, ale pochopila som, že to znamená žiť s „vaším“ parlamentom.

4. Čo všetko sa ti podarilo spraviť pre našu školu?

Na každej z aktivít pracoval tím šikovných ľudí. (Strassbourg a parlament, konferencie, školenia, športové aktivity a iné zaujímavosti). Z hľadiska reprezentovania našej školy na rôznych celoslovenských akciách (školenie Študentskej únie Slovenska, Iuventy, Ministerstva školstva) to bolo aj zvýšenie povedomia o našej škole a pozitívne prezentovanie nielen mojich názorov, ale aj názorov ľudí, zástupcov v ŠP.

Podarilo sa zmeniť niečo v ľuďoch, študentoch (neviem, či v tých, ktorí už našu školu nenavštevujú zostala táto chuť a uvedomenie sily participácie).

Aktivita, ktorá je určite nosnou vzhľadom na obdobie mojej práce v študentskom parlamente, je návšteva Európskeho parlamentu v Štrassburgu, a jej prípravy súvisiac s aktivitou Euroscola.

Práve tento projekt dal študentom iné obzory v myslení a v kontexte mládežníckej politiky, participácie ale aj jednoduchého spštenia si každodenného života na strednej škole.

5. Čo všetko bude musieť spraviť tvoja nástupkyňa? Bude to mať ťažké, pokiaľ sa zabehne?

Mojej nástupkyňi prajem len veľa chuti do práce, motivácie seba, ale aj iných.

Prajem nielen jej, ale aj jej tímu a ľuďom, s ktorými bude spolupracovať len veľa dobrých ozajstných kolegov a ľudí, ktorí jej vždy podajú pomocnú ruku. V takejto situácii to ťažké mať nebude a spolupráca sa zefektívni a vzrastie na vyššiu úroveň aj pre ďalšie generácie schopných študentov na našej škole.

6. Aký je tvoj postoj k tomu, ako dopadli voľby? Si rada, že vyhrala Nikol?

Som veľmi rada, že dve šikovné mladé

slečny našli odvahu a potvrdili skvelé agitačné predpoklady počas týždňa svojich kampaní.

Bez ohľadu na to, ako dopadli výsledky volieb, je tu perspektíva, ktorú tieto dve mladé dámy majú. Verím, že svoje schopnosti v organizácii parlamentu bude vedieť dobre uplatniť aj novozvolená predsedníčka Nikola, aj členka študentského parlamentu Lenka.

7. Čo na záver?

Chcela by som povedať jedno ďakujem. Poďakovanie patrí vedeniu školy na čele s pani riaditeľkou Mgr. Máriou Vitáskovou, pani zástupkyňami, moja veľká vďaka patrí aj Ivanke Matejovičovej, ktorá bola vždy ochotná pomôcť ŠP pri administratívnych záležitostiach. Vďaka patrí všetkým pedagógom GMRŠ. Špeciálna vďaka nášmu koordinátorovi Mgr. Vladimírovi Kucekovi za profesionálny ľudský prístup. Mgr. Danielovi Bradáčovi za jeho ochotu spolupracovať so ŠP na rôznych aktivitách a VYUČUJÚCIM TELESNEJ VÝCHOVY: Mgr. Ludmíle Botfajovej, Mgr. Tomášovi Malekovi, Mgr. Petrovi Gombárskemu, Mgr. Robertovi Ilievovi, Mgr. Vladimírovi Kyškovi a Mgr. Jánovi Pavlíčkovi, s ktorých veľkou pomocou sa nám podarilo zorganizovať NIELEN olympiády na našej škole.

Študentom, mojim kolegom, s ktorými sme spolupracovali, ale aj tým menej akčným len jedno:

„Nechaj sny, aby premenili tvoj život, nie život, aby premenil tvoje sny!“

Verím, že nám sa počas spoločnej éry spolupráce podarilo zmeniť názory, vytvoriť si priestor a meniť naše sny na realitu! Ďakujem.

Pripravil: Dušan Adamat', 3.A

Interview s Nikolou Kňuppovou

Nikola Kňuppová je študentkou 2.B. Stala sa novou predsedníčkou študentského parlamentu, vystriedala tak dlhoročnú predsedníčku Andreu Tittelovú. Nikola rada spoznáva nových ľudí, rada sa stretáva s priateľmi, športuje a rada číta.

1. Čo ťa viedlo k tomu, aby si sa prihlásila za kandidátku vo voľbách na post zástupkyne žiackej škoskej rady?

Tento post som zastávala 2 roky aj na základnej škole, takže už nejaké skúsenosti mám. Najprv som do toho vôbec nechcela ísť, bála som sa, že to nebudem zvládať, ale okolo mňa je veľa ľudí, ktorí mi poskytli svoju pomoc, tak som sa rozhodla, že budem kandidovať.

2. Ako je možné, že niektorí študenti nemali možnosť vidieť tvoj propagačný materiál?

Čo sa týka môjho propagačného materiálu, dávala som ho na každej porade školskej rady hovorcom jednotlivých tried. Bol aj na nástenkách a veľa ľudí si ho odo mňa pýtalo, takže som sa potom už príliš nezaoberala tým, či sa do niektorej triedy dostal alebo nie, brala som to ako samozrejmosť a hotovú vec.

3. Mohla by si sa predstaviť pre

tých, čo ťa ešte nestretli, ani nečítali propagačný materiál?

Volám sa Nikola Kňuppová a chodím do 2.B. Medzi moje záľuby patrí najmä športovanie, stretnutia s priateľmi, čítanie kníh. Veľmi rada sa spoznávam s novými ľuďmi a nadväzujem nové kontakty.

4. Aké máš ciele, ako by si chcela zlepšiť chod školy?

Bude veľmi ťažké niečo na našej škole ešte zlepšovať, lebo moja predchodkyňa Ad'a Tittelová spravila pre školu a študentov maximum a ja sa to budem snažiť udržiavať.

5. Aké sú tvoje plány do budúcnosti? Akú akciu plánuješ podporiť ako prvú okrem plesu?

V prvom rade to bude určite letná olympiáda a spolu s Jakubom Godálom a Ivankou Miklánkovou z 3.C by sme chceli určite zorganizovať výmenu študentov s našou družobnou školou v Uherskom Hradišti.

6. Aké boli tvoje pocity, keď si sa dozvedela, že si vyhrala? Chcela by si ešte niečo odkázať našim študentom?

Moje víťazstvo som možno aj trochu očakávala, lebo veľa ľudí mi vyjadrilo svoju podporu, ale aj tak som s napätím očakávala výsledok. Samozrejme, že ma veľmi potešilo keď som to vyhrala ja a touto cestou sa chcem poďakovať všetkým študentom, ktorí mi prejavili podporu a teším sa na našu spoluprácu.

Pripravil: Dušan Adamat', 3.A

Pozn. redakcie: V roku 2003 vyšla a bola schválená vyhláška MŠ SR, zákon 596, § 26 o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Z tohto zákona vyplýva povinnosť mať na každej strednej škole študentskú radu, parlament. Náš študentský parlament je už „starý“ viac ako desať rokov.

Ako ich nepoznáme - profesori GMRŠ

Netreba pri každej novej rubrike vysvetľovať, o čom je. To musí každý čitateľ pochopiť pri prvom dotyku s ňou. Dôležité je, aby novinár niečo objavil, spracoval a zaujal tým čitateľa. A v našej škole je čo objaviť i čím zaujať. Adeptom novinárstva, ako sa ľudovo hovorí, „nadškrtnem“ zopár tipov typov, ktoré si zaslúžia pozornosť zvanú publicita.

Ktorý z mojich kolegov je herec, skúsený rybár, bývalý extraligový volejbalista? Ktorý telocvikár sa zapísal svojimi výkonmi do historických tabuliek slovenskej ľahkej atletiky? A ktorému jeho kolegov, reprezentantovi nie Slovenska, ale inej európskej krajiny, o vlások unikol štart na OH v Los

Angeles? A ktorý netelocvikár skúšal ironmana, potom triatlon, až sa dostal k maratónskemu behu?

Ktoré naše študentky sú divadelné herečky súborov Javorina či Javorinka, jedna z nich dokonca autorka divadelnej hry? Ďalšia spolu s profesorom Kincelom vystupovala v seriáli celoštátnej televízie. Máme študentov dobrých hudobníkov a hudobníčky, atlétov, je tu výborný futbalista... O bývalých absolventoch nášho gymnázia ani nehovoriac! Hľadajte, nájdite, a potom napíšte. My sme hľadali, našli i napísali, teraz čakáme to isté od vás.

(im)

Profesor NOS-ky Mgr. Martin Kačic

1. Dozvedeli sme sa, že ste aktívny športovec – pretekár v najpopulárnejšej a zároveň v najťažšej ľahkoatletickej disciplíne – maratóne. Nehnevajte sa, ale výzorom i kľudnou povahou skôr pripomínate typhlbavého vedeckého pracovníka alebo dôstojného pána profesora, a vy ste maratónec. Prax ukazuje, že aj to sa dá zosúladiť! Preto rozhovor začneme tak, aby sme čitateľov Slova zoznámili so športovou kapitolou vášho života. Prečo práve maratón, kedy ste začali behať, kde všade ste pretekársky štartovali, úspechy aj neúspechy, najlepšie výsledky, „osobáky“, atď.?

Na fotografii Mgr. Martin Kačic (na čele skupiny) počas Považského maratónu 2008.

foto: www.ultrabeh.sk

Nooó, to je na dlho! Maratón preto, lebo som chcel, vari pred pätnástimi rokmi, skúsiť ironmana. Robil som totiž triatlon a predtým cyklistiku. Teda behať som začal vtedy, keď som študoval v Bratislave, čo znamená

pred dvadsiatimi rokmi. Opakujem - hlavne kvôli triatlonu. Tréningové objemy boli dostatočné na to, aby som sa pokúsil zabehnúť aj maratón. Prvý bol tuším v roku 1993 v Košiciach, kde som dosiahol čas 3,24 hod. Potom som zabehol ešte niekoľko maratónov doma v Novom Meste nad Váhom, ďalej v Rajci, Čadci, Prahe, ba aj vo Florencii. Toto všetko považujem za úspechy. A neúspechy. Aj tých bolo dosť. Aj keď som na preteky býval vždy dobre pripravený, vtedy zasialhol môj veľký súper – vlastný žalúdok. V športe to býva tak – každého niečo sklame.

Maratón je však aj o tých najneviditeľnejších detailoch – u mňa sa jedná o môj energetický rozvádzač, ktorý ma nevelmi poslúcha. Ešte na tých 10 či 20 km sa drží. Aj preto sa dostavili „osobáky“: 10 km (cesta) 33:36, na dráhe 33:40, 20 km 1:10.46, MARATÓN 2:48 hod. To bolo v Košiciach. Mohlo to byť aj lepšie, nie?!

2. Odporúčate túto kráľovskú disciplínu našim študentom? Nie je to pre zdravie príliš náročný šport? A keď už by ktosi chcel, kedy a ako treba začať?

Na maratón treba rozhodne dozrieť. Hlavne prípravou, pretože pred maratónskym pretekom treba nabehať minimálne 1500 km. Iba tak sa dá predísť zbytočným zdravotným

komplikáciám. Odporúčam však nezačínať hneď maratónom, ale radšej behom na 10 km, resp polmaratónom (okolo 20 km). Dôležitý je aj cieľ maratónskeho behu: či v ňom chce niekto pretekať, alebo ho chce len prebehnúť! Ak pretekať, tak v prvom rade so sebou samým...

3. Máte, pán profesor, okrem športu aj iné záľuby? Ak áno, aké?

Mám jedinú záľubu. Svoju ženu!!!

4. Učíte NOS – náuku o spoločnosti. Prečo ste si vybrali práve tento predmet? Akú úlohu zohráva filozofia vo vašom živote?

.... z matematiky som mal štvorku (ako Einstein). Filozofia...úlohu? Chvála pánu Bohu - žiadnu!

5. Aké je vaše životné krédo? Ak jestvuje, má súvis s filozofiou či maratónom?

Životné krédo? Áno, mám: som veriaci človek.

6. Chceli by ste niečo odkázať vašim študentom?

Nie! Ale sám pridávam: Nie som profesor!!! Nie som výzorový!!! Nie som povahový!!! Nie som typ!!! Nie som hlbavý!!! Nie som vedecký!!! Nie som pracovník!!! Nie som pán!!! Som pretekár a mám ženu. (A ostatné sú „žvásty“).

Pripravila Lucia Rapantová, 2. B

Veci nadobudnú skutočnú cenu iba vtedy, ak o ne musíme bojovať

Profesor telesnej výchovy Mgr. Roberto Iliev

1. Bulharsko znamená pre nás, suchozemcov, exotickú krajinu. Predovšetkým preto, že má more. Na ruštine sme sa dopočuli krásnu myšlienku, ktorú vyslovil ruský spisovateľ Boris Pasternak: „Všetko sa preje, more, len tebe zovšednieť nie je súdené!“ A vy ste zanechali krajinu mora a ocitli sa na Slovensku. Prečo?

Neviem, či je Bulharsko exotická krajina, pre mňa to je však domov, kam si vždy rád vraciam. Ako som sa ocitol na Slovensku? V roku 1980 som reprezentoval Bulharsko na chodeckých pretekoch v Trnave, kde som sa spoznal s tlmočničkou a tá sa stala mojou prvou manželkou. Najskôr sme bývali v Bulharsku a v roku 1990 sme sa presťahovali na Slovensko. Od toho času žijem trvale tu.

2. Môžete našim čitateľom opísať vaše detstvo? Strávili ste ho pri mori, alebo ďaleko od neho?

Vyrastal som a detstvo strávil v našom hlavnom meste Sofii, ktorá je od mora vzdialená 350 km. Dostával som sa k nemu iba v lete, cez prázdniny. Lenže celé moje detstvo ovplyvnila skutočnosť, že ako 12 ročný som začal trénovať ľahkú atletiku, do ktorej som sa hneď zamiloval, a to usmernilo nielen moje detstvo, ale celý život.

3. Nie je vám tu smutno za rodiskom,

za krajinou detstva. Ak áno, ako tento smútok zaháňate?

Na Slovensku som sa udomácnil, ale aj tak som v neustálom kontakte s Bulharskom, hlavne so svojimi kamarátmi.

4. Ako často sa vám podarí navštíviť Bulharsko? Ako tam trávite čas?

Domov sa dostanem jeden či dvakrát v každom roku. Najčastejšie by ste ma našli behať na štadióne, hrať tenis, alebo kúpať sa v mori.

5. Táto piata otázka je istotne najzaujímavejšia a pre väčšinu osadenstva našej školy pri vašej skromnosti najprekvapujúcejšia - málokto vie, že ste boli vynikajúcim bulharským športovcom, dokonca olympijským reprezentantom. Priblížte, prosím, túto skutočnosť našim čitateľom.

Neviem, či vynikajúcim. Trénoval som chôdzu a v roku 1984 som mal splnený limit na 50 km pre Olympijské hry v Los Angeles v USA. Žiaľ, politická situácia v tom období nielen mne, ale aj ostatným olympionikom, ktorí sa na toto ich vrcholné športové podujatie pripravovali, zabránila zúčastniť sa ich. Je to smutné, pretože príprava na takúto náročnú disciplínu znamenala pre mňa mesačne nachodených 700 – 750 km. Nezáležalo na tom, či v mraze, daždi, snehu alebo pri +38 stupňoch v tieni.

Čo sa týka úspechov, nie je ich až tak veľa: štyrikrát som bol majstrom Bulharska v chôdzi na 50 km a jedenkrát na 20 km. Tiež som bol členom bulharského reprezentačného

tímu na európskom a svetovom pohári v chôdzi. Mám vo svojej zbierke viacero významných ocenení a medailí za reprezentáciu. Ale čo ma teší najviac je skutočnosť, že môj zverenec si vybojoval šieste miesto na Majstrovstvách sveta juniorov v Kanade v roku 1988. Vtedy som už totiž pracoval ako tréner.

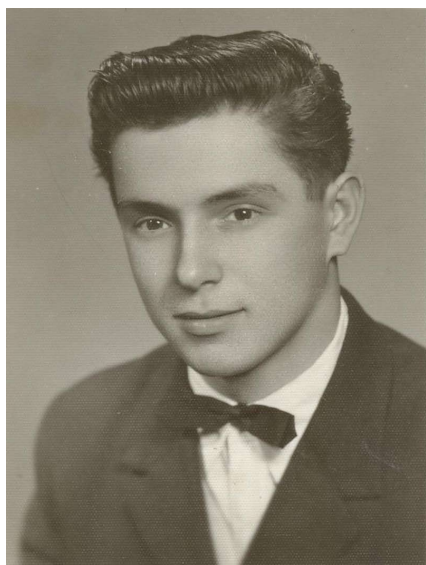
6. Hovorí sa, že tí, čo niečo dosiahli, sú skromní a naopak, tí... ale to nebudeme komentovať. Necháme to na čitateľov Slova. My sa radšej spýtame, čo by ste im chceli odkázať?

Nadviažem na predchádzajúcu otázku a úprimne vám hovorím, že ma bolí srdce, keď vidím, ako to ide dolu vodou s fyzickou aktivitou mladých ľudí. A to nielen v našej škole. Je jedno, či na Slovensku alebo v Bulharsku. Najviac ale zaráža skutočnosť, že lekári tento neblahý jav vedome podporujú a potvrdia oslobodenie z telesnej výchovy takmer každému, čo o to požiada. A ako si máme my, telocvikári, s tým poradiť?! Preto by som želal všetkým čitateľom Slova z radov našich študentov, aby znížili počet návštev lekára na úkor počtu návštev telocvične. My, telocvikári, to nielen uvítame, ale im aj pri tom pomôžeme.

*Lucia Helíkova a Silvia Gondárová,
1. C*

Život je len náhoda

Periodická tlač musí pravidelne obsahovať základné údaje, ktorým sa odborne vraví tiráž alebo impressum. Nebudem rozoberať, čo všetko uvedený termín zahrňuje (je to vari 20 položiek-medzi nimi, pre zaujímavosť, sú aj také, ako napr. registrácia, doložka o ochrane autorských práv, deň, ba aj hodina uzávierky čísla, predplatné, atď.) Ak niektorý z týchto údajov chýba, v prípade, že ide, povedzme, o školský časopis, dá sa to prežiť, ale ani v ňom nesmie absentovať celkový ročník a číslo časopisu v danom ročníku, (dokonca sa uvádza aj súhrnný počet vydaných čísel za všetky ročníky), dátum a miesto vydania. Mňa pri našom Slove najviac trápila tirážna absencia ročníka časopisu a ročníkového čísla. S týmto trápením som sa posťažoval kolegyni poslankyni z MsZ, ktorá navštevovala našu školu v rokoch, kedy časopis vznikol. *Vyhľadaj môjho bývalého spolužiaka z gymnázia, dnes JUDr. Júliusa Valapku z Hornej Stredy, ten ti pomôže*, poradila mi. O niekoľko dní bol pán doktor mojím hosťom.

JUDr. Július Valapka vo veku študenta gymnázia

1. Kedy, kým a ako bol založený študentský časopis Gymnázia v Novom Meste nad Váhom Slovo?

Prvé číslo školského časopisu nášho gymnázia Slovo uzrelo svetlo sveta v

novembri 1963, to znamená, že tento môj príspevok bude uverejnený v jeho 46. ročníku. Bol som vtedy druhák. Musím ale hneď povedať, že pôvodný názov časopisu bol Ohlasy mladej jari a dnešné pomenovanie Slovo vzniklo niekedy medzi rokom 1965 – 1970. Som rád, že sa tento názov drží podnes, ale hlavne tomu, že časopis stále žije.

Časopis - mesačník vznikol v rámci literárno – dramatického krúžku pod patronátom ŠO ČSM (Československý zväz mládeže) a gestormi boli profesor Dezider Ammer (literárna tvorba) a profesorka Jolana Gregorová (recitačná skupina). Tlačili sme ho „na kolene“, teda na starom cyklostyle, ktorý sme točili rukou a štetcom natierali valec tlačiarenskou čerňou. Náklad bol 50 ks, keď bol dostatok papiera i viac. Cena bola 50 halierov, neskôr jedna koruna za výtlačok.

2. Aká bola organizácia tvorby časopisu?

So založením časopisu vznikla redakčná rada, bolo nás v nej, tuším, osem členov. Šéfredaktorom sa stal študent Drahoš Machala, ktorý mal podľa nás k tomu najlepšie predpoklady. Bol z II. D triedy p. profesorky Gregorovej. Po Machalovi sa stal druhým šéfredaktorom Milan Žitný.

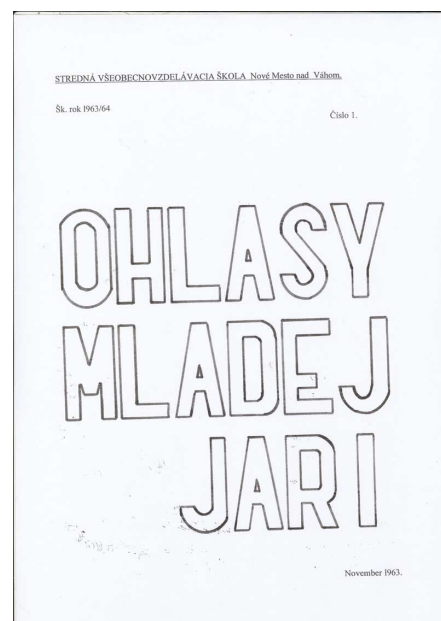
Škoda, že za nášho redaktorčenia už neučil v škole známy slovenský básnik a prozaik Dominik Štubňa-Zámostský.

3. Nezachovalo sa u vás doma aspoň jedno – jediné číslo z Ohlasov?

Mal som ich niekoľko ešte pred zopár mesiacmi, ale manželka robila poriadok na povale a ... Je to škoda, rád by som dnešným študentom ukázal tú skromnosť oproti vášmu terajšiemu Slovu, čo ste mi venovali.

Či by som dokázal urobiť aspoň kópiu

vtedajšej obálky? Pravdaže a celkom presnú - bola totiž veľmi jednoduchá.

Ak ale chcete, môžem vám poskytnúť svoju báseň z jesene 1964, kedy ma kopla Múza menom láska. Báseň náš prvý kritik, poradca i korektor p. prof. Ammer nielen odporučil na uverejnenie v Ohlasoch, ale aj na okresnú súťaž mladých autorov, kde som s ňou získal prvenstvo – spolu s diplomom i knihu Štefana Žáryho Múza oblieha Tróju. Báseň si pamätám dodnes :

Listy od Venuše

Listy, lístočky na zem padajú,
Padajú na zem,
Splácajú dlh zime.
A v moju náruč
Listy padajú,
Listy, lístočky
Venušine.

I dnes jeden mám,
Jeden lístok krátky.
Lístok, lístoček,
Lístok od Venuše,
Lístok napísaný z lásky.

4. Mohli by ste našim čitateľom ozrejmíť vtedajší vzťah profesor –

Jeden nepriateľ ťa môže zraniť skôr, ako desať priateľov urobí pre teba niečo dobré.

študent?

Bol to vzťah obojstranný, so spätnou väzbou. Profesori boli pre nás autoritami, ktoré sme mali v úcte. To neznamená, že sme si na niektorých profesorov sem- tam neponadávali. Neboli to však hrubé výpady, o akých, sem – tam, počúvam dnes. Naši učitelia nás viedli k tomu, aby sme sa naučili vážiť si samých seba a mať úctu medzi sebou navzájom v tom zmysle, že sme budúca slovenská inteligencia a na to sa treba už od mladosti pripravovať.

Vzorom v správaní mužov nám bol pán profesor slovenčiny Durdík ako model klasického gavaliera a anglického gentlemana. Vzorom životnej múdrosti a filozofie bol pre nás pán profesor chémie Ďurian.

5. Aký bol duch SVŠ (stredná všeobecnovzdelávacia škola), čo bol vtedajší názov gymnázia, v tých časoch?

Bol to duch klasického gymnázia, aj keď sme boli poznačení rôznymi školskými reformami. Škola pre študentov, ktorí nemali za cieľ pokračovať v štúdiu na vysokej škole, nebola vhodná. Toto bolo vyvažované tým, že sme v rámci štúdia mali tzv. výrobnú prax. To sme jedenkrát v týždni chodili na praktické cvičenia strojárskoho, poľnohospodárskeho alebo iného charakteru a ešte pred maturitou sme robili teoretické i praktické skúšky. Naša trieda,

napríklad, z poľnohospodárstva a dostali sme výučný list Záhradník – sadovník, ďalšie triedy z iných odvetví.

Čo by nám dnešní študenti mohli závidieť, bola skutočnosť, že profesorský zbor nás bral s postupujúcimi ročníkmi stále vážnejšie, dostávali sme pociťť ducha istej spolupatričnosti a profesori pripúšťali vo vzťahu k nám i akúsi mieru „kolegiality“, učili nás vážnosti a úcte v medziľudských vzťahoch bez toho, že by narušili vzťah nadriadený – podriadený, učiteľ – študent.

6. Vaše rozprávanie, pán doktor, je veľmi zaujímavé i poučné. Dôležité je, koľkí z čitateľov sa nad nim aspoň zamyslia. Preto sa radšej pýtam ďalej: Priblížte našim študentom, čitateľom nášho i vášho Slova, niečo zaujímavé zo života gymnázia spred 40 rokov.

Bolo by na čo spomínať, čo povedať, ale priestor prikazuje úspornosť. Povedzme taká stužková. Toto sa bude niektorým študentom možno zle počúvať, niektorí možno ani nebudú veriť. Už ako druháci (v II. C) sme si uvedomili, že viacerí rodičia nebudú stačiť finančne pokryť náklady na ňu. Preto sme si vzali od Štátnych majetkov Nové Mesto n. V. do starostlivosti 2 – 3 hektáre krmnej repy, ktoré sme od mája až do októbra obrábali. Zarobené peniaze išli na stužkovú.

Uvedomovali sme si aj skutočnosť, že kvalitou nášho časopisu Ohlasy mladej jari bola kladne hodnotená nielen naša iniciatíva, tvorivosť a samostatnosť, ale práca celej školy. Spomínam si, že jedna členka našej redakčnej rady napísala a publikovala dramatické dielko, s ktorým sa zúčastnila súťaže v divadelnej tvorbe. Na jej meno si, žiaľ, už nespomínam. Viem však, že jednou z vtedajších prispievateľiek Ohlasov bola i súčasná slovenská spisovateľka Vierka Vicenová.

7. Posledná otázka je, ako to mám vo zvyku, obligátne: Čo odkážete našim čitateľom?

Čo odkážem? Skúsím to básňou. Slovom o slove.

A Boh dal slovo človeku.
Vložil ho do úst matky,
By čičíkala ním
Vystrašené ľudské mláďa
A veril,
Že človek múdry je,
Na svoj obraz ho stvoril.

Lež používať slovo
Zveril Boh ľudskej vôli.
A tak s l o v o
Raz láskyplné je,
Oveľa častejšie
Však bolí.

Pripravil : Ivan Machala

Nemôžeš byť vždy hrdinom, ale vždy môžeš zostať človekom

Život je boj. Kým žijeme, bojujeme a pokiaľ bojujeme, ešte stále žijeme. Radosť, úspechy, šťastie, to je to, čo nás drží pri živote..

Láska. Asi najdôležitejšia vec na svete. Láska k mame, k otcovi, k manželovi, k deťom, ale i láska k vlasti.

Ľudia sú rôzni. Snívajú. Majú sny. Každý ich má. Či sú realizovateľné

alebo nie. Už ako deti snívame, že budeme učitelia, herci, slávni spisovatelia. Niektorým to vyjde. Sny sa plnia. Ja poznám človeka, ktorému sa splnil jeho veľký sen.

Môj otec. Už ako malý chlapec sníval, že bude vojakom. Mal tri roky, keď videl skutočný tank. Ako päťročný dostal od deda prvú „profi“ zbraň. Bola celá z dreva, ale tak dokonale

spracovaná, že na prvý pohľad by ste ju nerozoznali od skutočnej. Malý Janko sa tešil ako divý. Len jeho mama bola nešťastná z chlapcovho záujmu o zbrane. Vždy si myslela, že život každého formujú jeho myšlienky. Ako desaťročný si už vo vojenskom tábore, kde ho vzal otec, zastrieľal zo skutočnej zbrane.

Po skončení gymnázia začal študovať

Idealizmus je schopnosť vidieť ľudí takých, akými by mohli byť, keby neboli takí, akí sú.

na Akadémii ozbrojených síl, v čom ho otec, na rozdiel od mamy, plne podporoval. Obaja muži si nepripúšťali ani to najmenšie nebezpečenstvo. Štúdium znamenalo odlúčenie od rodiny, tvrdý výcvik, ťažké fyzické nasadenie. Mnohí v tomto štúdiu videli kariéru a peniaze, on v ňom videl jediný cieľ- slúžiť vlasti.

Po pár mesiacoch sa z malého Janka stal veľký muž, pripravený stať sa profesionálnym vojakom. Toto rozhodnutie potvrdil prisahou, pri ktorej sa jeho mama tislí do očí slzy. A nielen jej: „Som vojakom profesionálnej armády - Ozbrojených síl Slovenskej republiky. Som dobre vycvičený a pripravený poskytnúť pomoc tam, kde je to potrebné. Som oddaný svojej krajine, starám sa o jej bezpečnosť. Chránim hodnoty, ktoré robia našu spoločnosť demokratickou a humánnou. Pomáham pri záchrane životov a majetku. Zasahujem pri živelných pohromách a priemyselných haváriách. Denne pomáham udržiavať pokojný stav na problémových miestach sveta. Povinnosť poskytnúť pomoc ma ženie za hranice vlastných možností. Som presvedčený, že bojujem za správnu vec.“

Pri suverénnom vyslovení týchto slov boli rodičia naňho nesmierne hrdí. Vedeli, čo za nimi je – obrovské rozhodnutie a obrovská drina.

O dva roky prišla prvá veľká výzva. Prijal ju. Keď s ňou zoznámil rodičov, otec sa potešil. Matka však zmeravela. Snažila sa uveriť manželovým slovám o zbytočných starostiach, pokiaľ sa nič nedeje

Syn odišiel na misiu a po troch mesiacoch sa vrátil. Bola úspešná a po nej nasledovala ďalšia a ďalšia.

Z tej poslednej sa vrátil akýsi zmenený, šťastnejší: zamiloval sa. Bola nádherná. Mladá Slovenka, čo pracovala na našom veľvyslanectve v Iraku. Láska na prvý pohľad! Stretávali sa i vtedy, keď Janko nemal vychádzky: keď všetci spali, vyhol sa i stráži a potajomky utiekol.

Keď sa raz po prežitej nádhernej noci plnej vášni nadránom lúčili, akoby vedeli, že je to naposledy, čo si hľadajú do očí.

§ § §

Príslušníci našej misie nedávno dostali za úlohu odmiňovať široké pole. Bola to veľmi nebezpečná úloha. No Janko, plný rozhodnutia, si opakovane slová svojho otca, ktoré mu dávali silu i istotu: „Synak, ten, kto sa bojí, je napoly porazený“.

Výbuch. Plamene. Padajúce kamene a končatiny. Strach. Rev. Bolesť. Jednému z vojakov vybuchla mína v rukách. Bol v okamihu mŕtvy. Veliteľ roty. Janko, ktorý bol za ním, dostal zásah tiež. Ťažké zranenia.

Nemocnica. Amputácia oboch nôh. V úpornom boji zvíťazila smrť. Podľahol zraneniam skôr, ako stihla prísť. Ona, ktorá bola vtedy už päť týždňov tehotná. Boli spolu tak krátko, no dost dlho na to, aby mu stihla darovať svoje srdce. Nikdy sa nedozvie, že mal byť otcom.

Jeho matka sa psychicky zrútila. Stratila zmysel života – vlastné dieťa.

§ § §

Sedemnást' rokov je dlhá doba. Mnoho ľudí zabudne. Moja mama je iná. Nikdy nezabudla. Od malička mi rozprávala tento príbeh a vždy sa jej tislí slzy do očí. Po tomto nešťastí zanevrela na Irak a vrátila sa na Slovensko. Na východ, do Košíc. Dieťa si nechala- veď jej ho bude pripomínať.

§ § §

Volám sa Janka a mám sedemnást' rokov. Nikdy som nepoznala svojho skutočného otca, ani jeho rodičov. Nevieam, či vôbec žijú, veď mama nepoznala ani priezvisko môjho otca. Nebolo sa teda možné s nimi skontaktovať.

Dnes viem, že môj otec bol správny muž, ktorý konal pre dobro iných. V mojom srdci zostane navždy hrdinom. Bol vojakom a patrilo práve k tým, čo išli do boja s nasadením vlastného života. On a jemu podobní sa dostali do nášho povedomia ako hrdinovia. Takých ľudí si treba vážiť, pretože aj ten, čo sa nestane hrdinom, zostane človekom. Človekom s veľkým srdcom. A tým bol aj môj otec.

Andrea Michalcová, 4. A BIL

Šťastie

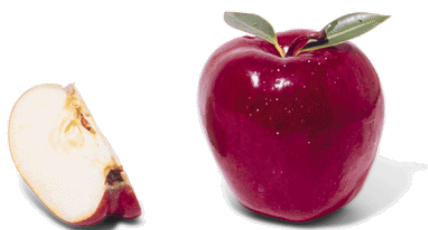
„Na tomto svete neexistuje šťastie ani nešťastie. Existuje len porovnanie jedného s druhým, nič viac. Jedine ten, kto poznal najväčšie nešťastie, vie prežiť najväčšie šťastie. Človek musí chcieť zomrieť, aby pochopil, ako je krásne žiť.“

Alexander Dumas

Každý človek si pod slovom šťastie predstavuje život bez problémov. Podľa mňa je šťastie už len to, že sa človek narodí v rodine, kde je dostatok lásky od rodičov, súrodencov a iných blízkych ľudí.

Prečo si ľudia myslia, že šťastie závisí od veľkosti sumy na účte? Ja si myslím, že ich v živote nepostihla choroba alebo udalosť, kedy si povedali, že ich šťastie nenavštívilo. Každý človek pozná inú formu šťastia. Niektorí považujú za šťastie výhru v lotérii, iný zasa narodenie zdravého dieťaťa.

Pozri sa na toto krásne červené jablko. Ako sa len nádherne leskne. No nie je to všetko tak, ako sa môže na prvý pohľad zdať. Stačí jedna maličká dieročka, ako je táto, tu pri stopke a vieš, že vo vnútri je maličký, nepatrný červík.

A tak je to aj s ľuďmi. Nie je všetko zlato, čo sa blyští. Ani to, keď je niekto krásny, neznamená, že je dokonalý. Možno je to práve naopak. Niektorí ľudia môžu navonok vystupovať veľmi sebaisto, no nesmie ich to pohltiť, pretože vtedy sa malý červík mení na niečo nekontrolovateľné.

A niektorí si to šťastie, ktoré im bolo nadelené, ani necenia. Žijú v rodine, kde je aj matka, aj otec. V rodine plnej lásky, pochopenia a hlavne toho šťastia.

Pravdaže, oni si myslia, že ich šťastie obchádza. Nevšímajú si ľudí žijúcich na ulici alebo pod mostom. Neuvedomujú si, že iné deti stratili otca, matku, v horšom prípade oboch. Nevedia, že niektoré deti žijú v detskom domove, osamelé a bez vlastnej rodiny.

Oni vidia len tých ľudí, o ktorých si myslia, že sa majú najlepšie na svete. Pritom nevidia, že práve tým ľuďom môže byť v tej chvíli mizerne a svet sa im úplne rúti.

Prosia o šťastie každý deň a pritom nevedia, že ono nepríde samo, ale v živote sa oň treba snažiť, pričiniť! Zdá sa mi, že mnoho ľudí si šťastie neváži a

ja, nerada to hovorím, som často jednou z nich. Považujem za samozrejmosť, že mám takých úžasných rodičov, ktorí mi splnia všetko, čo mi vidia na očiach. Lenže to nie je samozrejmosť, ale len obyčajné šťastie.

Šťastie raz príde, raz odíde. Niekedy zotrvá dlhšie, inokedy ho sotva pocítíme. Ale aj tak je pri nás. Som presvedčená o tom, že každý pocítil šťastie, či už na vlastnej koži, alebo na koži iného.

Mám pocit, akoby ľudia pred šťastím niekedy sami zatvárali dvere. No oni oponujú hovoriac, že šťastie im nie je súdené. Každý má šťastie pridelené v takej miere, ako všetci ostatní. Je nám dávané po celý život, ale my ho niekedy vidíme skôr ako nešťastie, ba niekedy ho nevidíme vôbec!

Beáta Kňuppová, 1. C

Červené jablko

Áno, možno si niekto povie - ja som so sebou spokojný. Je to skutočne tak? Nič ti na tvojom tele či duši neprekáža? Neverím! Pozeráš sa na mňa a nevidíš nič extra. Nehovorím, že ja to vidím. No viem sa pozrieť do zrkadla bez strachu, aby som sa musel báť toho, ako sa na mňa budú pozerat' tí vonku. Tí, ktorých stretávam v bežnom živote.

Môžeš povedať, že každý je svojím spôsobom krásny, no na niekom si to hneď nevšimneš. Nie je to tak lepšie? Na to ti neodpoviem, lebo aj ja som len človek a aj ja chcem, aby som sa páčil. Aby si ma všimli a aby ostali pohľady na mne stát'.

Ale prečo to tak vlastne chcem? Pokiaľ nie som na názore ľudí závislý, tak je to v poriadku, no keď príde tá obávaná hranica, tvoj život sa premení na strach. Strach z pohľadov, strach zo šumu ľudí, ktorí ťa pozorujú a ktorí

vedia, že napriek tomu, aký si, už to nie je to pravé. A možno si sa nezmenil výzorom. Možno ti tvoja strhaná duša len nedovolí sa usmiať, a to je to zlato na každom, čo sa zvnútra stráca kvôli tomu malému červíkovi, ktorý ti berie tvoju utrápenú dušičku.

Nechcem sa toho báť. Možno je to len vymyslená hlúposť. No čo ak predsa?!

Netreba si myslieť, že krása je žart. Áno, možno vo svete krásnych je to jednoduchšie. Ale napriek tomu si treba uvedomiť jednu, azda veľmi banálnu vec. Že nič netrvá naveky. Nik nebude krásny stále. Ale treba sa s tým zmieriť! Aj krásne jablko raz zovšednie.

Michal Mikulec, 4. B bil

Komunikácia

Komunikácia je dnes jedno z najčastejšie používaných slov. Stačí to napísať do vyhľadávača a ten nám za zlomok sekundy nájde skoro 2 milióny odkazov a v angličtine dokonca neuveriteľných 317 miliónov odkazov. Možno mnohí v tej záplave cudzích slov a hypermoderných výrazov ani nevieme, čo toto slovo presne znamená. A napriek tomu je veľmi ťažké nahradiť ho slovenským synonymom.

Slovník cudzích slov vysvetľuje pojem komunikácia ako „dorozumievanie sa rečou“ alebo „odovzdávanie informácií“. Etymológia, teda pôvod slova siaha až do staroveku. Toto slovo sa k nám dostalo ako neologizmus z angličtiny, kde sa dostalo zo stredovekej francúzštiny, ktorá ho prebrala z latinčiny. Pôvodné latinské slovo communicationem sa dá preložiť ako styk. Slovo

komunikácia je globálne slovo, ktoré sa v cudzích jazykoch píše rovnako alebo iba s malými rozdielmi (v angličtine communication, v nemčine Kommunikation, vo francúzštine communication, v taliančine comunicazione ...).

Komunikácia bola pre človeka ako spoločenského tvora vždy dôležitá. Naši predkovia však nemali inú možnosť, ako sa stretnúť a porozprávať sa. Dnes máme na výber zo širokej škály komunikačných prostriedkov, od „klasických“ až po moderné, napríklad mobil, SMS, Pokey ... Tento zoznam by mohol pokračovať skoro až do nekonečna. Pravdou však je, že čím viac možností máme spolu komunikovať, tým menej spolu „naozaj“ komunikujeme. Stále menej a menej ľudí posiela pohľadnice a listy. Tie boli nahradené esemeskami, ktoré však oproti listom strácajú svoju dôvernosť a pocit súkromia. Mimochodom, poznáte tento „vtip“? Stretnú sa dvaja cudzí ľudia v parku:
- „Máš Skype?“
- „Nie“.
- „Škoda, mohli sme sa zoznámiť.“

Áno, dokáže naozaj pobaviť. Ale mali by sme pochopiť, aký odkaz

v sebe naozaj nesie. „Klasická“ komunikácia pomaly vymiera. Na druhej strane však nič nemôže nahradiť večer s priateľmi, a to ani akokoľvek potešujúca správa, keď nám zazvoní mobil. Keď nám niekto napíše :-) alebo :), nevieme, či je ten úsmev myslel naozaj úprimne. Priama konverzácia je lepšia už len preto, že môžeme vidieť reakcie toho druhého. Je to pravda, „stará dobrá“ komunikácia vymiera a nikto ju už nedokáže zachrániť. V dnešnom stále sa zrýchľujúcom svete je dôležité, aby sa rovnako rýchlo vymieňali aj informácie. Je to prirodzené - žiada si to dnešná uponáhľaná doba. A daň, ktorú musíme všetci zaplatiť, je príliš vysoká... sú to naše medziľudské vzťahy. Keď prideme na to, o čo prichádzame, bude už neskoro...

Adam Jedlička, 3.A

Dozadu a späť

Nedávno ma napadla "setsakramentsky" šialená vec. Stroj času. Čo to je, poviete si, taký stroj času. Nie som prvý, koho taká vec napadla.

Kdeže. Stroje času sú jednou skvelou fantasticky uletenou utilitou celosvetového registru fantázie a vôbec. Niekoľkokrát obmieraná nadbožská vec, nosiaca v sebe čaro nikdy sa otravne nezunujúcej myšlienky v toľkej spleti sci-fi noviel, filmov a príbehov ako takých. Lenže mňa, ako človeka výsostne zvedavého, by celkom zamrzelo predstaviť si žiť

pokojný život s tým, že by som sa nedozvedel či práve táto mašinka bude v neskoršom období naozaj fungovať a ovplyvňovať chod hlavných a zásadných dejín a možných rozdielov v nepatrných zmenách. Od vyslania človeka k Hitlerovému rodisku (kde by ešte malému Dolfiemu podstrčil pod posteľ 5 goldenmariet s útržkom papiera nesúcim nápis "Od tvojej veselej zubnej víly Šesťcípky-Dávidovky", ktoré by mali za následok totálny rozpad násilia, rasovej nenávisti a naopak by dopomohli.. ja neviem.. napríklad k rozvoju

kultúry kabaretného humoru ohľadne povojnového usporiadania sveta po roku 1919 s pevným základom na intelektuálnej vsuvke "Vedeli ste že anagram od slovného spojenia PARÍŽSKA KONFRERENCIA je aj INFEKČNÉ PRSIA Z ORKA ?" s ktorou by prišiel práve onen komik Hitler a zožal by nevidanú slávu) až po násilné vniknutie do štúdia Argentínskej televízie s úmyslom rázne zakázať pilotný diel historicky prvej telenovely so zdrcujúcim následkom pre budúcnosť, kedy ženy hystericky rumážajú pri simulovaní

facky od manžela, ktoré sa poctivo naučili pri sledovaní futbalových prenosov ich favoritov na nimi obľubovanom kanále ŠPORT1. Takto by sa dalo pokračovať ešte mnoho chvíľ. Každopádne ja som tu od toho, aby som slávnostne vyhlásil vedecky doposiaľ neotvorenú predstavu o možnosti cestovania časom.

Povedzme, že si práve pred vami všetkými, ktorí ste mi týmto svedkom, dávam za svoju ľudsky zvedavú povinnosť, ktorú si v záujme vedy a upokojenia vás všetkých absurdistov beriem na vlastné plecia zodpovednosti. A že čo to je..? Presne na deň mojich 19-ych narodenín, zatiaľ čo budem bujaro oslavovať, pricestuje moja budúca prezencia časom do svojej bývalej izby a hneď po tom, čo trúchľivo zaspomína na slastné detstvo, položí na stôl za hrst' červených prepisovačiek. A že čo tým dosiahnem..? Je to jednoduché a logické. Predpokladáme, že minimálne uverejnením tohto článku do môjho i vášho povedomia dopomámam k čo najspol'ahlivejšiemu spoločnému spôsobu ako spomenieme

v budúcnosti na moje sväté poslanie. Tým pádom - v deň oslavy mojich 19-ych narodenín, hneď po tom, ako prídem domov, ma na stole, hneď pri stolnej lampe čakal za hrst' červených prepisovačiek. Spolu s tým faktom by

som rovno mohol zvolať "Heuréka!", lebo by som prišiel na významný objav, že najneskôr do konca môjho života bude objavený tak jednoducho ovládajúci sa osobný stroj času, ktorý eliminuje všetky časopriestorové trhliny, prešmyčky a iné kincloviny a zbaví nás medzičasových paradoxov, do ktorých nekonečne sa opakujúcich periód opakovaní (to spojenie snáď hovorí samo za seba) by sme sa mohli nepekne zamotať. Je to, myslím,

dostatočne povznášajúca predstava pre nás, sci-fi uslintaných úchylov. Ale mám ešte dve veci na srdci. Prvá. Nemyslíte si nikto z vás, neskorších generácií dávno rodiacich sa po mojom skončení životnej púte bez narazenia na stroj času, že si zomňa budete uťahovať a posilať na moju 19-ku červené prepisovačky len tak z prostej "prče", iba a len ja viem, koľko je to za hrst'!! A druhá - celé všetko toto zamýšľanie sa sa dá zlikvidovať prostým mávnutím ruky a oveľa jednoduchšou ideou, že svet je už od pradávna ovládaný strojom času z budúcnosti, čo by nám mohlo momentálne priniesť najoptimistickejšiu predstavu vôbec a vlastne aj úsmev na tvári, s tichým dodatkom - keby náhodou malo byť niečo na svete lepšie, dávno to tak už je! Radujme sa, veselme sa! (Mimochodom.. na ilustračnom obrázku vidíme hodiny s ručičkami točiacimi sa v smere proti hodinovým ručičkám. Nemýliť si to s úplne obyčajnými hodinkami.. stratilo by to kúzlo)

Jakub Jurica 3.A

Stravovanie v 21. storočí

Ako aj v ostatných sférach života, aj v samotnom životnom štýle sa striedajú nové a nové „trendy“. Kým v minulosti naši predkovia konzumovali to, čo im príroda dala, pretože nemali inú možnosť, svet v 21. storočí nám dovoľuje vyberať si. Je to luxus, ktorý môže byť pre nás zdravý, ale pre naše zdravie môže byť aj veľmi škodlivý. Preto je dôležité, či si vyberieme nezdravé, umelé jedlá, alebo sa vydáme cestou, ktorá prospeje nám aj nášmu zdraviu. Niet divu, že v dnešnom svete fastfoodov sa čoraz viac ľudí snaží uniknúť do „zdravšieho“ sveta. Čo ale tieto výrazy znamenajú?

Jedným z najznámejších je vegetariánstvo. Toto slovo sa môže použiť aj ako jednotný názov pre všetky druhy vegetariánstva. Pôvod

slova nie je úplne jasný. Niektoré pramene uvádzajú latinské slovo vegetus (živý, veselý), iné anglické vegetable (zelenina). Vegetariánstvo má veľa podôb, každý sa od ostatných trochu odlišuje, majú však niečo spoločné – vylúčenie mäsa, abstinencia a nefajčenie. Lakto-ovo vegetariáni (najrozšírenejšie) zo živočíšnych produktov konzumujú iba mlieko a

vajcia, lakto vegetariáni iba mlieko. Frutariánstvo je druh vegetariánstva, kde sa konzumujú hlavne plody rastlín, fritariáni sa snažia rastlinu pri oberaní plodov nepoškodiť. Vitariáni odmietajú jesť tepelne upravené jedlá, väčšinou vegánske. Slovo pescetariánstvo vzniklo pridaním latinskej predpony pesces (ryba), pescetariáni konzumujú rybie mäso, ale nie hydinu a červené mäso. No a najlepšie (či najhoršie?) nakoniec. Vegánstvo. Je to azda ten najprísnejší a najvyberavejší životný štýl. Potraviny ako mäso, či dokonca mlieko, mliečne výrobky, vajcia a med neprichádzajú vôbec do úvahy. Okrem toho sú títo ľudia zásadne proti akýmkoľvek materiálom živočíšneho pôvodu, ako napríklad koža alebo hodváb. >

> Osobitnou kategóriou je makrobiotická diéta. Slovo vzniklo z gréčtiny a v preklade znamená dlhý život. Táto diéta je zložená z určitého podielu bielkovín, tukov a polysacharidov. Dôvodov stať sa vegetariánom (alebo

čímkoľvek iným z tohto článku) majú ľudia veľa. Sú to zdravotné, náboženské, osobné alebo iné dôvody, alebo len neznášanlivosť určitých potravín. Ak ste sa teraz rozhodli stať vegetariánom, mali by ste vedieť:

je vedecky dokázané, že vegetariáni majú lepší sexuálny život.

Adam Jedlička, 3.A

Živý sen

More sa búri. Vlny sa vzdúvajú, dvíhajú do výšky, potom v studených sprškach padajú nazad. Nebo zatiahli tmavé mračná križované bleskami. Ladový dážď kropí palubu cestovnej lode zmietanej vlnami. Cestujúci v panike kričia a pobejú. Každý sa snaží dostať do záchranných člnov skôr, než sa loď potopí. Člny sú plné. Poslední zúfalci sa snažia zachrániť. Posádka odrezala laná. More okamžite člny zovrelo vo svojich pazúroch. Mnohí cestujúci vypadli a stratili sa v hĺbinách. Člny sú ľahké a krehké. Vlny ich čoskoro rozbili na triesky. Všetci boli stratení.

Na druhý deň sa more upokojilo, búrka ustala. Vlny na breh vyplavili telo. Bola to žena. Vyčerpaná, no živá. Hodnú chvíľu ležala bez pohnutia, no napokon sa prebrala. Otvorila oči.. Chvíľu jej trvalo, kým si uvedomila, že leží na vyhriatom piesku. Posadila sa. Každý sval v tele ju zabolal. Obzrela sa okolo. Všade len piesok a more. Postavila sa. Ostrovček, na ktorý ju vynieslo, bol malý. Žiadny kriček, ani potôčik. Vtom si všimla nízky predmet ležiaci uprostred. Podišla bližšie. Bol to drevený, krásne vyrezávaný stojan a na ňom kniha. Zvláštna, pomyslela si. Vzala knihu do rúk, aby si ju obzrela. Bola poriadne hrubá a ľahká. Obal bol potiahnutý teľacou kožou zdobenou

zlatými ornamentami. Chýbal autor a názov. Ktovie, ako sa sem dostala, rozmýšľala. Ešte raz sa obzrela. Nikde nič. Ani najmenšia známka života.

Položila knihu. Čo budem robiť? Nie je tu voda ani jedlo. Len kniha. Kto povedal, že kniha je dobrý spoločník?

Obzrela sa, kto to tu rozpráva, spýtala sa, lebo nikoho nevidela. No predsa ja. Kniha sa pohla, vyskočila na stojan a otvorila sa. Na prvej strane boli atramentom nakreslené oči a ústa. Žena si neveriacky pretrela oči. To sa jej musí len snívať! Nie, to nie je sen, opravila ju kniha, pričom sa jej nakreslené ústa pohlí. Toto je realita. Na čo čakáš? Nie som tu len „pre srandu“. Začni čítať! Žena poslúchla. Obrátila list a dala sa do čítania. Bolo to veľmi zaujímavé. Na chvíľu sa jej zazdalo, že začula nejaký pohyb. Odrhla oči od stránok, a to, čo uvidela, ju omráčilo: zrazu tu vyrástol hustý les, zvieratá pobežovali okolo nej a vôbec si ju nevšímali. Presne ako v knihe. Čítala ďalej:

K brehu prirazil čln. Z neho vystúpil muž s červenou bradou a s divým výrazom v tvári. Bol oblečený v obyčajnej košeli, na nohách mal vysoké námornícke čižmy, ktoré z väčšej časti zakrývali plátenné nohavice. Na opasku mal zavesenú šablňu, na hlave klobúk so širokým okrajom.

Tak už sa pohnite, vy hniľač darebná, skríkol. Z člna vyskočilo zopár mužov, ktorí začali vykladať truhlice.

Všetko je vyložené, kapitán. Čakáme ďalšie rozkazy, ozval sa jeden z mužov po chvíli.

Zoberte truhlice a za mnou, rozkázal kapitán.

Začali sa predierať krovím. Žena začula šuchot a vravu. V okamihu sa vynorili muži vlečúci truhlice na čele s kapitánom Červená brada. Potriasla hlavou: *Nie, to je len sen, nahovárala si.* Muži si ju nevšímali a šli ďalej. Žena neveriacky vstala a šla za nimi.

Dlho kráčali lesom sprevádzaní revom a škrekotom neviditeľných zvierat. Napokon zastali pri jazierku, do ktorého s ohlušujúcim rachotom padal vodopád. Žena v úžase otvorila ústa a mnohí z mužov mali na tvári ten istý výraz. Až na kapitána. Ten pokojne kráčal ďalej. Po kameňoch prešiel až k vodopádu. Potom sa stratil za ním. Muži ho nasledovali. Ocitli sa v obrovskej jaskyni.

Sem ich položte, rozkázal kapitán a prstom ukázal na výklenok v stene. Muži tam naukladali truhlice a čakali. Kapitán zrazu vytasil šablňu a všetkých pobil.

Žena vykrikla. Otvorila oči. Ležala na nemocničnom lôžku, pripojená na rozličné prístroje. Nad ňou sa skláňala sestrička.

To je v poriadku, povedala. Už ste v bezpečí. Priviedli vás sem nejakí rybári. Asi ste z tej lode, ktorá v noci stroskotala. My sa už o vás postaráme. Sestrička sa milo usmievala. Teraz by ste mali oddychovať, dodala..

Žena prikývla a zaspala.

Michaela Gelová, 1. A

Život je kolotoč. Teraz je na tebe, aby si sa vedel točiť.

Zvládli sme to

Ako minulý rok, tak aj tento sme sa 8.4.2009 zúčastnili so Slovom súťaže o Pohár riaditeľa Krajského centra voľného času na Starej Turej.

Konkurencia bolanaozaj veľká a hodnotiacia porota vyberala z množstva časopisov celého Trenčianskeho kraja. Všetky časopisy boli dobré, niektoré mali lepšiu grafiku, iné boli zdatnejšie v obsahovej časti.

Po dlhom uvažovaní a hodnotení sa porota rozhodla

o udelenie prvého miesta našmu školskému časopisu Slovo. Druhé miesto si odniesla Stredná odborná škola zdravotnícka s časopisom

Cellula a tretie miesto prideliť Gymnázium z Považskej Bystrice s časopisom Rozhľad.

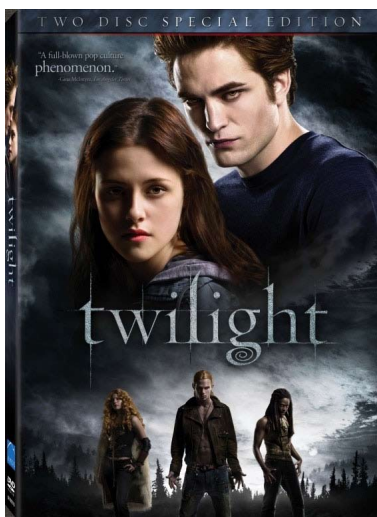
Táto cena je úspechom nás všetkých od dopisovateľov, členov redakčnej rady až po našich výborných grafikov.

Dušan Adamat', 3.A

Súmrak

Trojdielna sága Twilight od Stephenie Meyerovej zožala mimoriadny úspech po celom svete. Získala si mnoho fanúšikov, a to nielen spomedzi undergroundových vyznávačov vampírizmu, ale najmä medzi bežnými čitateľmi komerčnej a mainstreamovej (tzv., hlavný prúd) literatúry.

Keď vyšiel v roku 2005 prvý diel s rovnomenným názvom (v češtine Stmívání, u nás Súmrak), mohli sa ísť všetci tínedžeri pretrhnúť, kým sa na pulkoch kníhkupectiev o rok neskôr neobjavilo pokračovanie Nov (česky Nový mesiac) a o dva roky trilógiu zavŕšil titul Zatmenie.

Nedávno, koncom novembra, sa v

kinách už objavilo dokonca aj filmové spracovanie Súmraku, a to je v dnešnej dobe ten najalarmujúcejší signál, že sa jedná o novodobý bestseller... Či je však tejto propagande priamo úmerná aj kvalita samotného diela, sa možno presvedčiť jedine empiricky.

DEJ: Bella Swanová je celkom obyčajné pekné dievča s bledou pokožkou paradoxne odchované na slnečných lúčoch Phoenixu. Jedného dňa sa však rozhodne navštíviť svojho otca, s ktorým sa jej mama rozviedla, v upršanom malebnom mestečku Forks, ktoré celý život z duše nenávidela. A nejednalo sa vlastne o návštevu, ale o dočasný pobyt. Akonáhle však Bella nastúpi do miestnej strednej školy a uznanlivo si prezrie tamojší chlapčenský arzenál, oči jej padnú na Edwarda Cullena. Najprv nerozumie jeho vyhýbavému správaniu, kým nezistí, že on je vlastne to chalanisko s krvavými chůtkami, inu upír. Samozrejme sa doňho bláznivo zamiluje ako v každej správnej romanci a ich zakázaná láska nezostáva bez prekážok...

Áno, potvrdzujem výskyt najzákladnejších znakov nefalšovaného bestselleru – a to najmä schopnosť upútať čitateľa... Nie, nie! Priam

vtiahnuť do deja a „vypľuť“ do bežného života po obrátení poslednej stránky. Keď sa ku koncu do temnej atmosféry lásky vkráda napätie, bojujete o vlastný dych. Síce nie príliš, pretože akcia naozaj nie je silnou stránkou románu, ale dostatočná na to, aby ste vzrušene obracali strany jednu za druhou. Na istých miestach pôsobil text trochu neprehľadne (možno to spôsobila kľčovitosť prekladu alebo nedbalosť samotnej autorky), no túto výhradu bez problémov zatienil príbeh sám o sebe.

Súmrak potvrdil pravidlo, že nie každý bestseller je len bezduchý zarábajúci artikel, ale i kvalitné pútavé dielo s tendenciou zaujať široký okruh čitateľov. Už sa nemôžem dočkať Novu...

Hodnotenie: 85 %

DeMo

Duchovia II.

Démoni a poltergeisti

Tento vzrušujúci a desivý fenomén v spoločnosti vyvoláva mnohé odmietavé postoje, ale je tu i snaha pochopiť, že nie sme sami. Ľahšie sa o tom hovorí človeku, ktorý sa s ničím podobným ešte osobne nestretol, a predsa občas, keď je polnoc alebo čas 3:15, obávaná hodina duchov, nikomu nie je ľahostajné, keď sa bez príčiny za mrazivého vrzgotu začnú otvárať dvere a pohybovať predmety v miestnosti...

Fallen angels at my feet.

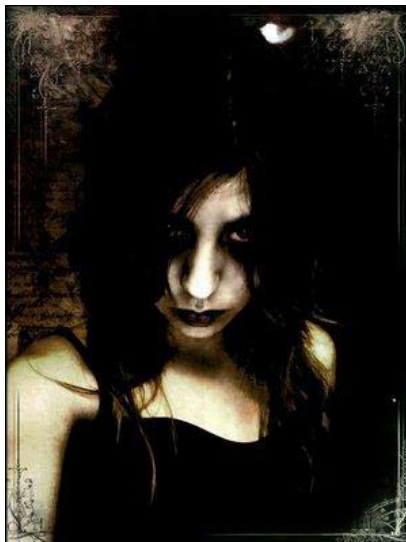
Whispered voices at my ear.

Death before my eyes
 lying next to me, I fear.

(WHISPER – EVANESCENCE)

V prvom rade si ujasníme, čo vlastne slovo „poltergeist“ znamená. Tento výraz je nemeckého pôvodu, voľne preložiteľný ako „hlučný duch“. Je to duch mŕtveho, ktorý sa vyznačuje hlasitým vyrušovaním najmä v nočných hodinách (ale vyčína aj v neprítomnosti majiteľa bytu alebo domu, kedy napríklad premiestňuje nábytok a.t.ď.) a manipulovaním s rôznymi predmetmi, ktoré sa potom akoby vznášajú vo vzduchu. Konkrétnejšie prejavy sú rôzne – poltergeist je najčastejšie pôvodcom nevysvetliteľných zvukov ako klopkanie, kroky, búchanie a niekedy aj intenzívne údery. Ďalej prevracia nábytok, rozbíja sklo, alebo hádže veci poizbe. S „hlučným duchom“ saspájajú aj bez príčiny padajúce predmety (najčastejšie fotografie, pretože majú najosobnejší charakter) z políc a ríms a aj čudné správanie elektrických spotrebičov a iných prístrojov, napr. samovoľne sa spúšťajúca televízia, či rádio. Zaujímavé je, že tieto javy väčšinou nesúvisia s negatívnou energiou miesta, v ktorom sa odohrávajú, ale prenasledujú ľudí nimi postihnutých aj po odsťahovaní do iných bydlísk a domov. Taktiež pri väčšine podobných prípadov sa v takejto prenasledovanej rodine nachádza aj dieťa v pubertálnom období, ktoré

ma silnejšiu citlivosť, lepšie nadväzuje kontakt s „druhým“ svetom a je akýmsi magnetom pre podobné úkazy.

Na Slovensku bol tiež výskyt poltergeista zaznamenaný, dokonca v neďalekej dedinke Brunovce, konkrétne na konci 19.storočia v roku 1899. Je to jeden z najznámejších prípadov podobného charakteru u nás. Priami svedkovia týchto javov boli inžinier Jozef Witwar a majiteľ bytu pán záhradník Cibík. Bez zreteľného fyzického pričinenia spadla stolička, opakovane padala aj po zodvihnutí, neskôr aj niekoľko stoličiek naraz, kredenc, hračky zo stola a pokrievky hrncov samé od seba zletúvali na zem. Po príchode ďalších svedkov intenzita týchto javov stúpala a zasiahla najmä zvedavcov, ktorí si miesto prišli prezrieť so skeptickým postojom. Nábytok a stoly sa vznášali do vzduchu, kde sa otáčali okolo svojej osi, a potom sa z ničoho nič navrátili do svojej pôvodnej podoby. Takmer neuveriteľné, však? Až na to, že očitých svedkov bolo viac, medzi nimi aj nezaujatý správca Ing. Witwar, ktorý by istotne túto naoko nezmyselnú inscenáciu nepotvrdil svojim vyhlásením, že väčšina diania mala celkom neznámy a nevysvetliteľný pôvod. A takisto to ani zďaleka nebol jediný prípad vyčínania „hlučného ducha“ zaregistrovaný na

Slovensku, o zahraničí nehovoriac.

Pojem démon možno chápať z viacerých hľadísk. Najčastejšie je kresťanské stanovisko – podľa ich viery je démon zvodca, padlý anjel, zjednodušene diabol a knieža démonov je Belzebub (znie to čertovsky rozprávково a smiešne, ale neradno sa smiať, najmä ak ste videli film natočený podľa skutočnej udalosti – V moci diabla, v origináli „The Exorcism Of Emily Rose“). Je schopný posadnúť človeka a manipulovať s jeho telom, meniť hlasy, vyvíjať nadľudskú silu, hovoriť v cudzích rečiach, vytvárať na pokožke obeť samovoľne vznikajúce jazvy tvoriace rôzne symboly či slová, vedieť tajné alebo diskrétné informácie, ktoré jeho obeť nemohla žiadnym spôsobom zistiť. Toto sú, samozrejme, len tie najzákladnejšie príznaky. Katolícka cirkev za riešenie takéhoto javu považuje špeciálny obrad na vyhánanie diabla, exorcizmus, no skôr než posadnutú osobu uznajú za vhodnú, aby ho podstúpila, musí na to prejsť kompletným psychiatrickým vyšetrením, aby sa vylúčila možnosť psychickej poruchy.

Démon môže byť tiež vnímaný aj ako zlý duch, čiže duch človeka, podobne ako poltergeist, ktorý je nasiaknutý negatívnou energiou nahromadenou počas jeho pozemského života a v dôsledku toho sa nedokáže odpútať od Zeme. Potom ľuďom spôsobuje trápenie a strach, často pre to, aby si tak kompenzoval trápenie, ktoré ho počas jeho vlastného života postihlo a ovplyvnilo tak jeho myslenie a postoj k ľuďom všeobecne. Znáмым démonom je duch dievčaťa menom Mary Worth, ľudovo krvavá Mary. Legenda hovorí o tom, že toho, kto pred zrkadlom trikrát zopakuje jej celé meno, Mary po polnoci navštívi.

DeMo

Každý si želá dlho žiť, ale nikto nechce byť starý.

Poznáte ich?

1)

2)

3)

- A p.prof. Botfajová
- B p.prof. Bradáč
- C p.prof. Brezinská
- D p.prof. Iliev
- E p.prof. Krivá
- F p.prof. Kucek
- G p.prof. Mastráková
- H p.prof. Ošťadalová
- I p.prof. Pavlíček

7)

4)

5)

6)

8)

9)

Odpovede: ID, 2A, 3G, 4C, 5B,
6E, 7H, 8F, 9I

Vladimíra Bublavá, Andrea Bušová, 4.B

Diplomat je ten, čo vás pošle do čerta tak, že sa na ten výlet začnete tešiť.

Keď svietia všetky hviezdy

Snehové vločky tancovali po uliciach mesta. Všade bol pokoj. Ľudia už dávno spali, svetlá domov vyhasli. Len jedna ulica nebola celkom prázdna. V tme a chlade sa potulovala útla postavička. Bolo to mladé dievča. Na to, aká bola zima, bolo veľmi slabo oblečené, na sebe malo len jedny špinavé a otrhané šaty. Vlasy dlhé a strapaté. Schúlilo sa v tmavom kúte, chránené pred chladným vetrom, položilo si hlavu na kolená a zavrelo oči.

Svitlo mrazivé ráno. Ulice sa začali naplňovať, ľudia sa ponáhľali za prácou, no nik si nevšimol dievča spiace v kúte medzi budovami. Dievčina sa začala prebúdzat'. Otvorila belasé oči a trela si skrehnuté ruky. Bolo jej strašne zima, no nemala sa čím prikryť. A tak len sedela a upierala pohľad do prázdna. Zrazu pocítila vôňu čerstvého pečiva a na ruke pocítila teplo. Pozrela hore a zbadala muža, ktorý jej ponúkal koláč. Vyzeral len o čosi staršie než ona. Mal hnedé, nakrátko ostrihané vlasy, hlboké hnedé oči a usmieval sa na ňu.

- *Videl som ťa tu sedieť a myslel som si, že asi budeš hladná,* - povedal a vtisol jej koláč do ruky. Bol taký príjemne teplý a chutný, že sa sám rozplýval na jazyku.

- *Volám sa Peter,* - povedal muž. - *V tých šatách ti musí byť zima,* - dodal, vyzliekol si kabát a prehodil jej ho cez plecia. Na okamih sa na ňu zadíval a pokračoval:

- *Sú Vianoce, sviatky lásky a pokoja. Nikto by nemal zostať sám. Ak nemáš nikoho, mohla by si ísť so mnou. Žijem sám v malom byte. Chceš ísť so mnou?*

Dievčina prikývla. - *To som rád,* - povedal. - *Budeme si navzájom robiť spoločnosť. Ale ešte stále neviem, ako sa voláš.*

Na okamih zaváhala a povedala:

- *Som Laura.*

- *Laura, to je pekné meno,* - pousmial sa Peter. Tak pod'.

Chytil ju za ruku a pomohol jej vstať. Prešli niekoľko ulíc a zastali pred vysokou bytovkou. Výt'ah ich vyviezol na najvyššie poschodie do útulného bytu.

Peter jej ho ukázal: kuchyňu, obývaciu miestnosť, ktorá bola zároveň Petrovou spálňou i pracovňou a nakoniec kúpeľňu. Usadil Lauru v obývačke na pohovku. Potom spoločne našli šaty po Petrovej matke a keď sa Laura umyla a prezliekla, z otrhanej a špinavej tuláčky sa stala krásna dievčina. Potom išiel pripraviť jedlo.

Po jedle sa zhovárali. Dozvedel sa, že Laura pred tromi mesiacmi prišla pri požiaroch nielen o dom, ale aj o rodičov. Zostala bez peňazí, jedla i prístrešia a teda aj možnosti študovať.

- *Ak chceš, môžeš tu zostať,* - povedal Peter. - *Mne to vadiť nebude. Aspoň budem mať spoločnosť.*

Na hodnú chvíľu sa odmlčali, ponorení do vlastných myšlienok a spomienok. Napokon prehovoril Peter: *Ak nebude snežiť, môžeme vyjsť nad mesto a pozrieť sa na rozsvetovanie mestských vianočných stromčekov.* Laura s radosťou súhlasila.

Nadišiel večer. Keďže na oblohe nebolo jediného mračna, z ktorého by mohlo snežiť, vybrali sa na prechádzku. Vyšli nad mesto a čakali. Nebo žiarilo jasom hviezd. Bolo chladno, no nefúkal vietor. V strede mesta sa rozsvietil obrovský strom a postupne sa rozžiarili aj tie menšie na sídliskách, ale aj v oknách domov. Bolo to nádherné. Držali sa za ruky a hľadiac na tú krásu sa šťastne usmievali. Oči im zažiarili. Ich pery sa spojili v bozku. Na nebi zažiaril mesiac a zalial krajinu bledým jasom. A hviezdy sa jagali ako nikdy predtým

Michaela Gelová, I. A

Vianoce

Kalendár ukazoval 24. december, pritom pohľad z okna vôbec nenaznačoval, že sú tu Vianoce. Teplomer bol vysoko nad nulou a po snehu ani stopy. Napriek tomu vládla u nás doma sviatočná nálada. Celý byt bol vyzdobený a rozvonieval vanilkou a škoricou. Vo váze rozkvitli čerešňové konáriky, odtrhnuté podľa tradície na Luciu a v izbe

žiaril vianočný stromček. Pod ním Betlehem a veľa darčiekov. Večer sme zasadli k štedrovečernému stolu plní očakávania a radosti z toho, že sme opäť všetci spolu, že sme sa v zdraví dožili týchto krásnych sviatkov.

Pre nás deti nemala večera konca – kraja. Lákal nás rozžiarený stromček a hlavne to, čo nájdeme pod ním. Aj

keď Vianoce nie sú len o darčekom, každého poteší i maličkosť, keď je darovaná z lásky.

Hoci si niekto myslí, že Vianoce sú stále rovnaké, ja tvrdím, že čaro Vianoc je v tom, že sú neopakovateľné.

Patricia Beličková, PRÍMA

Vianoce v Murcii

Koncom novembra nie je „deň vďakvyzdaní“, ešte chýbajú týždne do prázdnin, no Vianoce sú už tu. Prvý náznak: všadeprítomné bombardujúce reklamy hračiek a darčiek. Nanešťastie, sviatok pôvodne astronomický a neskôr náboženský, ktorého konečným zmyslom by malo byť opätovné stretnutie sa s rodinou a priateľmi, sa z roka na rok stále viac mení na sviatok konzumný. Ale zmeny niekedy pomáhajú opäť nájsť staré dobré veci v živote: roky môjho pôsobenia na krásnom Slovensku dokázali to, že vianočné sviatky majú pre mňa zvláštny charakter.

Pokúsím sa zhrnúť najdôležitejšie dni tohto obdobia. Všetko sa začína 22. decembra, kedy sa v Španielsku vytvorila tradícia vianočného losovania v Lotérii. Jedna „desatina“ (žreb) za 20 euro nám dovolí snívať o výhre 300 000 euro. V tento deň sedí celá krajina pri TV alebo pri rádiu.

Prípravy na Štedrý večer pokračujú. Doma tradične kupujeme moriaka, ktorého niekoľko dní predtým zabijeme. Obyčajne sa to robí tak, že zvieru nechá vykrváčať, aby sa využilo nielen jeho mäso, ale aj krv. Z nej sa pripravuje vianočné jedlo, skutočne fantastické Cocido con

Paletas. Večer 24. decembra zvykneme jesť množstvo chuťoviek a pečenú jahňacinu. O polnoci sa v kostole slávi Misa del Gall o - polnočná omša. Je to zrejme najzvláštnejší náboženský akt počas vianočných sviatkov.

V Španielsku máme 2. decembra Día de Los Santos Inocentes, čo je ekvivalentom slovenského 1. apríla (Deň bláznov), kedy si treba dávať pozor na žartíky priateľov...alebo pripraviť nejaký ten vlastný.

Na Silvestra sa znova stretávame s rodinou pri večeri, aby sme nový rok začali spolu. Súčasne s polnočným odbíjaním jeme dvanásť bobúl hrozna, pripijeme si jablčným muštom a šampanským a prvýkrát sa v novom roku objímeme. Potom nasleduje oslava s priateľmi, ktorá sa zvyčajne končí dosť neskoro.

Hoci sa zdá, že so zväčšujúcou sa globalizáciou sa Papa Noel (Santa Claus, Mikuláš) chce usadiť aj v španielskej kultúre, pre deti je najdôležitejším dňom 6. január = Traja králi, kedy dostávajú vianočné darčeka. Deň predtým sa vo všetkých španielskych mestách robia prehliadky veľkých kočiarov, kedy môžeme vidieť Gašpara, Melichara

a Baltazára rozdávajúcich cukríky a výslužky pre deti.: je to jazda kráľov, ktorí sa na rok lúčia s ľuďmi.

V mojej provincii Murcia máme malý záver týchto sviatkov obsiahnutý vo výraze Hasta San Anton Pascuasson (Vianoce sú do svätého Antona). Ide o Día dela Mona, presnejšie 17. január, kedy vám píšem tieto riadky. Vtedy tradícia káže ísť s rodinou alebo priateľmi na výlet a piknik. Je sa čokoláda s „opicou“ (sladký koláč s tvrdým vajcom uprostred.).

Na záver som si nechal ešte niekoľko vecí: Betlehem, vianočné sladkosti, koledy, novoročné SMS, pohľadnice, firemné večierky, preplnené obchody, výzdoba miest... nakoniec celkovú mozaiku senzácií si vytvoríte len vy sami, ak v tomto čase navštívite Španielsko

Končím s malým, trochu otrepaným želaním: aby vianočný duch zostal v nás aj v našich blízkych stále – aby sa nestratil s prichádzajúcim rutinným januárom. Nezabudnime na to, že v roku 2008 hladovalo vo svete 963 miliónov ľudí a že podľa ONU sa toto smutné číslo bude ešte zvyšovať!

Antonio Cascales Vicente, Murcia, španielsky lektor na BLG

Vianoce mojej prababičky

Keď niekto opúšťa tento svet, zároveň naň prichádza ktosi nový. Mňa privítal zaliaty letným slnkom, aby som svojou prítomnosťou rozohrial celý náš dom. Moja prababička, naopak, odišla z tohto sveta v treskúcej zime. Poznám ju len z rozprávania maminy. Ona mi priblížila aj to, ako prababičkina rodina (jej členom bol aj môj dedko, ktorý tiež zomrel skôr, než som sa ja narodila) trávila a slávila najkrajšie sviatky v roku - Vianoce.

Bošacka dolina v minulosti bývala

obsypaná snehom už počiatkom decembra a atmosféra Vianoc dýchala zo všetkých strán. Vianoce! Duša detí sa roztancovala. Možnosť lepšie sa najesť, obliecť, potešiť. Živý stromček, odpílený v lese. Pyšne visiace salónky skrývali do pozlátky zabalené orechy, sušené slivky, niekedy aj cukríky. To boli dobroty! Žiadne elektrické žiarovky – obyčajné sviečky pripevnené na špeciálnych štipcoch.

Štedrý večer sa začínal vlastne už

obedom, ktorý pozostával z hubovej omáčky bez zemiakov. Počas roka sa jedávala so zemiakmi. O piatej večer sa celá rodina zišla v kostole.

Prv než sa začala štedrá večera, prababička pripravila posúch s cesnakom, ktorým pradedko prednostne pohostil domáce zvieratá - kravy, kozy i kone. Až potom si sadla ku stolu rodina. Najskôr deti predniesli verše a vinše, ktoré ich naučil pán farár Domko. Tradičným predjedlom bývali oplátky s medom.>

Kto váha, hľadá dôvody prečo nesmie.

Piekli ich na fare a po domoch roznášali mendíci. Potom prišla na rad ďalšia porcia hubovej omáčky, varená klobása (doma vyúdená) a chlieb.

Po večeri býval citrónový čaj. Darčeky pod stromčekom nachádzali iba deti. Len to, čo potrebovali: rukavice, šál, ponožky, čiapky. Všetci boli za tieto dary vďační.

Na prvý sviatok vianočný sa nesmeli vychádzať z domu. Kto by to porušil, priviedol by rodinu do nešťastia..

Viem, že teraz prežívame Vianoce celkom inak. Zahrnutí sme darčekmi, ba vlastne darmi, aké si možno ani nezaslúžime. Myslím na to. Sú tie dary všetko? Kde sa podel pokoj? Kde súdržnosť, úcta?

Snažím sa ponoriť do čias prababičky pred päťdesiatich či sedemdesiatich rokov. Vtedy pocítim v duši skutočné Vianoce.

Lucia Helíková, 1. C

Zima

Krajina okolo prázdninovej chaty sa pomaly obliekala do bieleho rúcha. Veľké mäkké striebřité vločky si pomaly sadali na zem, aby navždy pochovali pestrofarebnosť tohoročnej jesene.

V to ráno bolo úžasné zobudiť sa. Pohľad z okna vykúrenej izby bol oslobodzujúci. Kulisy krásy, ktoré vytváral sneh, boli neopísateľné. Popraskané batohy vločiek vytvorili mliečny závoj. Hoci boli naoko jemné a prítulné, mäkké ako vánok, pod ich ťarchou sa konáre ohýbali až k zemi. Darmo by ste na nich hľadali čo len jediný lístoček- oči vám pohladkával len všadeprítomný biely koberec.

Beáta Kňuppová, 1. C

Moja najkrajšia Tichá noc

Čas Vianoc je pre mňa najkrajším obdobím z celého roka. Prečo? Nuž dôvodov mám viac. Všade samý sneh, biely ako z rozprávky či cukrová vata, samozrejme s výnimkou ciest a chodníkov. Rozprávkový obraz medovníkovej chalúčky dotvárajú cencúle visiace zo striech domov, ba dokonca obrázky na oknách, ktoré nám namaľoval mráz. K tomu všetkému poletujúce snehové vločky, večerné námestie osvetlené lampami a mesačným svitom... Nič krajšie si neviem predstaviť.... Ale čo tak predsa?

Tak ako každý rok, tak aj v ten minulý, boli moje Vianoce nádherne krásne. Rodinná pohoda v kruhu mojich najbližších, štvornohí miláčikovia nesmú chýbať. Vôňa medovníkov a vanilkových rožtekov, nič nerobiť, len tak si leňošiť pred „telkou“, žiadne učenie, iba si len tak vybehnúť s kamarátmi von.

Na celých vianočných sviatkoch mám najradšej Štedrý večer. V televízii bežia moje obľúbené programy a popritom sa kfmim koláčmi (ako inak). Každý rok striedame miesto stretnutia. Jeden rok sme u babičky a dedka,) ďalší zasa u nás, a tak stále dokola. Minulý rok sme boli u nás. Prišla babička aj s dedkom, mamina prichystala kapra, ktorého stačilo už len upiecť. Potom sme sa začali chystať do kostola. Keďže chodievam len ja s rodičmi, bolo pre nás prekvapením, samozrejme príjemným, keď s nami išla aj babička.

Keď už sme sa teda vychystali a prišli do kostola, našli sme ešte voľné miesta na sedenie. Veľa ich už nebolo, lebo kostol, ako sa hovorí, doslova praskal vo švíkoch. Čakali sme teda na začiatok bohoslužieb.

Kázeň prebiehala, samozrejme, v duchu vianočných sviatkov. Ako každá iná, aj táto bola úžasná, a predsa iná. Rozprávala príbeh o narodení Ježiša

Krista, nášho spasiteľa a Mesiáša. Bolo príjemné počúvať tento príbeh, pretože nám pripomína, že vždy sa máme na koho obrátiť v dobrých aj zlých chvíľach..

1. Ti - chá noc, pře-sva-tá noc.
V spánku svém dý - chá zem, půlnoc zdřimlí
odbila město šlo spát, jen Boží láska, ta
dávno i pastýři stád;
bdí, jen Boží láska, ta bdí.

Po kázni vystúpili deti so svojim krátkym milým programom. Prítomní ich ocenili úprimným úsmevom, ktorý vyjadroval slová vďaky nielen tým deťom, ale celým Vianociam.

Ale to najlepšie a najkrajšie prišlo až na koniec.

Tichá noc, svätá noc. Pieseň, ktorú majú v obľube a vedia spievať deti aj dospelí. Každým rokom ju spievame pri rozsvietených lustrach kostola. Mysleli sme, že tento rok to nebude inak. Aké však bolo naše prekvapenie, keď všetky lustre v kostole zhasli (ja som síce o tom vedela, ale...) a ostal rozsvietený len vianočný stromček. Bolo to úžasné. Nezabudnuteľný okamžik v zlomku času. Spievať Tichú noc len pri rozsvietenom stromčeku bolo pre nás všetkých tam sediacich niečo nové a krásne. Naša pani fararka jednoducho trafila do čierneho a vzbudila v nás všetkých ten jedinečný pocit krásnych Vianoc a najkrajšej Tichej noci.

Michaela Sarkócyová, 3.C BLG

Vytrvať v zápase

Pôstna doba a Veľká noc nám každoročne kladie pred oči Ježiša Krista. Písmo nám svedčí, že od jeho narodenia až po kríž bol jeho život zápasom. Neprišiel tu zo slávy nebies si odpočinúť, užívať si. Naopak: prišiel slúžiť, dávať, rozdávať sám seba. Postavil sa do zápasu proti silám temna, proti nevere, proti formalizmu

vtedajších náboženských ľudí. Vonkajšiemu pozorovateľovi sa zdalo, že v týchto zápasoch prehral. Lenže na kríži zvolal: Je dokonané! A tretí deň svoje absolútne víťazstvo len potvrdil.

Dnes je na nás, aby sme v tomto vedomí a čerpajúc z jeho víťazstva aj my zostali „vytrvalí v zápase, ktorý máme pred

sebou.“ Nie utiahli sa, nie prijímali všetko, čo je nám naservírované. Nebojme sa bojovať za to, čo je správne, mravné a spravodlivé. Tento zápas nemožno prehrať, lebo Kristus už zvíťazil.

*Eubomír Ďuračka, ev. farár
(skrátene podľa NS)*

Kresťanské chápanie Veľkej noci

Spája sa s Ježišovým utrpením. Táto cesta bolesti by nemala zmysel, ak by sa nespájala s hlbokým motívom. Slová: „*Hľa, do dlaní som si ťa vryl*“ – Iz. 49 hovoria o tom, že každý výsmech, zbabelosť najbližších, bičovanie a pády sú prejavom Ježišovej lásky ku každému z nás. Zároveň v tajomstve kríža sme pozvaní objavovať aj tajomstvo našich utrpení.

Nemôžeme však ostať pri utrpení, lebo veľkonočné ráno je dôležité pre náš život viery i ten osobný. Ježiš svojím zmŕtvychvstaním ponúkol vlastný zdroj nádeje. Otvoril brány neba, ale aj svoju ruku, aby sme sa ním nechali viesť. Musíme dúfať, že aj v našom živote sa môže niečo zmeniť, že všetko nemusí osudovo pokračovať, ako to vždy bývalo. Musíme dúfať, že

všetky putá, hoci aj dosť staré a dosť pevné, možno pretrhnúť. Otvorenosť tomuto „zdroju“ nám umožní naplno prežívať život s radosťou.

*Sestra Edita Franeková,
vyuč. r. – k. náboženstvo*

Moja jar

Keď sa pozriem okolo seba, vidím, že jar už je v plnom prúde, ba po tej dlhej zime sa mi zdá, že spoza obzoru už neisto máva leto. Zatiaľ všetko pučí, kvitne jarno, vzduchom sa nesie jarná vôňa kvetov. Tie kráslia prírodu farbami a stromy za nimi nezaostávajú.

Keď sa človek zažíva na čarovnú prírodu, premýšľa, kde sa to tu všetko vzalo. Čo za úlohu dostali všetky tie stromy, kvety a kríky?

Aj malé dieťa vie, že sú tu pre krásu i pre ošoh. Kvety, včely - med. Stromy a kyslík. Pokrm pre ľudí i zvieratá.

Príroda je najkrajšia na jar, kedy všetko kvitne. Vtedy jej najlepšie prislúcha meno pani čarodejnica. Lámať si hlavu nad tým - prečo - je zbytočné. Aj tak to okrem nej nepochopí nik.

(Ig)

Ťažoba jari

Farby rozkvitnutých strov,
Koberec kvetov na lúke,
Čerstvá zeleň trávy.

No duša ťažko vzlyká v samote.

Spev vtákov

Lietajúcich pyšne nad nami.

Žblnkot vody v potoku

A smútok ľudsky zjazvený.

Tá krása jari obmýva nás navonok,

No vnútri desí:

Stále kričí o pomoc.

(ML)

Vstávanie do jari

Vstávame do jari

Unavení, zgniavení.

Rokmi tuhnú naše telá.

Srdcia stále však chcú biť.

Hľadajú to svoje dvojča

S ktorým sa chcú podeliť:

O spoločné teplé rána,

Bielu kávu na stole,

Dotyk rúk a zvláštne teplo,

Ktoré nikdy nesklame

(JL)

Foto: Martin Markech

Ako som strávil Vianoce 2008

Je večer 23. 12. 2008 a ja sa chystám spať. Cez noc netrpezlivo čakám, kým konečne prídu Vianoce.

Ráno sa zobudím o 6. 35 a idem pozrieť pod vianočný stromček, či tam náhodou nie sú darčeky. Ale ešte

Moja nová škola

V jeden deň som sa dopyčula, že sa budú konať prijímacie skúšky na gymnázium M. R. Š. Porozprávali sme sa o tom s rodičmi a dohodli sme sa, že na ne pôjdem. Po skúškach som bola netrpezlivá a stále som sa pýtala otca, či sú už na internete výsledky. Keď som sa dozvedela, že som prijatá, bola som veľmi šťastná. Celé prázdniny som premýšľala, akí budú moji noví kamaráti. Na prvý deň do školy som sa veľmi tešila. Samozrejme, že som si hneď nenašla kamarátov. Išlo to postupne. Zistila som, že pani profesorky a páni profesori sú veľmi milí. V triede je nás veľa, ale majú s nami trpezlivosť. A za to im všetci ďakujeme.

Katka Ondrišková, PRIMA

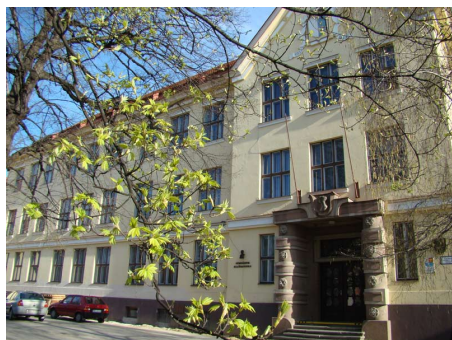

Foto: Martin Markech

neboli. Tak som sa pobral obliecť a umyť si tvár. Po chvíľke som sa išiel hrať. O 7:00 hod sa zobudil aj brat a rodičia. Keď som sa s nimi zvalal, spýtal som sa:

„Mami, čo je na raňajky?“ Ale odpoveď znela:

„Nič! Keď vydržíš nepapať celý deň, uvidíš zlaté prasiatko.“

„A na obed?“

„Nič. Až na večeru sa bude jesť.“

Celé doobedie sme sa s bratom hrali. Poobede, niečo po 14 –ej hodine, sme si išli ľahnúť, aby nám čas do rozbaľovania darčiekov

rýchlejšie ubehol. Zobudili sme sa asi o 16:30. Hneď po odpočinku sme začali telefonovať blízkym: „Veselé Vianoce!“ Keď sme sa „štedrovečerne“ navečerali, cupkali sme do izby a čakali, kým to príde.

CINGILINGIBOM! Hneď na to sme trielili pod vianočný stromček. Každý si pod ním našiel veľa darčiekov. Po rozbaľovaní sme sa išli pozrieť aj babke. Všetci sa tešili z Vianoc aj z vianočných darčiekov.

Adam Cagala, PRIMA

Zima

Teta Zima prišla sem, doniesla nám dary. Ďakujeme snehu, vločkám, no nie jari! Už aj jar pomaly nesie svoje dary, STOP!!! My nechceme vítať zimu v jari. Chceme iba tetu Zimu, trochu snehu, Za hrst' vloček, žiadnu inú!!!

...aby sme si užili

Super snehové polročné prázdniny...

Vonku vládne ticho, počuť len detský smiech, Ako na ich nežné nošteký

Dopadá trblietavý sneh.

Karin Koyšová, PRIMA

Zber papiera v našej škole

Aj v tento školský rok sa v našej škole konal zber papiera. Pravdaže, zapojila sa aj PRIMA.

Všetci sme usilovne nosili papier. Nieкто ho doniesol sám, iným zasa rodičia na aute. Zháňali sme všetko, čo sa dalo: letáky, noviny, staré knihy, propagačný materiál. Skrátka, všetko papierové. Nieкто doniesol viac, nieкто menej. Ale bojovali sme. Snažili sme vyhrať, no boli sme „len“ druhí. Prvá

bola KVINTA. Celá škola nazbierala 45 ton. No v tomto školskom roku nás čaká ešte jeden zber. To je budúcnosť. Budeme bojovať!

Zberom papiera zachránime veľké množstvo stromov. Preto sa naša škola každoročne hlási do tejto súťaže. Veď predsa chceme dýchať a spokojne žiť.

Samko Školuda, PRIMA

Všetci dospeli boji najprv detmi.

Redakčná rada :**Šéfredaktor :**

Dušan Adamať, 3.A

Zástupcovia šéfredaktora :

Barbora Jančová, 3.A

Veronika Bobošíková, 3.A

Redakčná rada :

Michaela Gelová, 1.A

Denis Bím, 2.D

Simona Slobodová, 2.D

Jana Drhová, 3.D

Marika Wernerová, 3.D

Vladimíra Bublavá, 4.B

Alena Košnárová, 4.B

Jana Nguyenová, 4.B

Martin Markech, Oktáva

Zodpovedný redaktor :

PhDr. Ivan Machala

Grafická úprava :

Martin Markech, Oktáva

Návrh a spracovanie obálky :

Tomáš Mitana, 3.A

Adresa redakcie :

Gymnázium M.R.Štefánika

Športová 41

915 01 Nové Mesto nad Váhom

E-mail :

slovo.gmrs@gmail.com

Cena :

1 €/kus (30,1260 Sk)/kus

Náklad: 180 kusov

Redakcia sa s jednotlivými článkami nemusí stožnovať. Redakcia si vyhradzuje právo na jazykovú a štylistickú korektúru príspevkov.

GMRŠ na historických fotografiách

Viac historických fotografií môžete nájsť na webe bývalého študenta GMRŠ - Daniela Kopunca - www.nmnv.sk/fotky_stare.html, kde sme našli i tieto fotografie.

Pod'k nám robiť grafiku!
InDesign, Illustrator?

slovo.gmrs@gmail.com